

47

เชียวจวินนั่งอยู่ในห้องโถง เห็นหงจูเดินนำหมอจางเข้ามาจึงรีบ
สั่งให้หาที่นั่งแล้วยกน้ำชา จัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็ให้หงจูกับคนอื่นๆ
ออกไป ก่อนจะเอ่ยปากถาม "ท่านหมอ ร่างกายของฮูหยินเป็นอย่างไรบ้าง
เป็นอะไรมากหรือไม่"

หมอจางฟังแล้วพลันคิดถึงใบหน้าซีดขาวของหลี่เมิ่งซีที่ดูเหมือน
ลมพัดมาวูบหนึ่งก็ล้มลงได้ แม้มิได้ป่วยหนักอะไร แต่ร่างกายกลับพร่อง
ไปหมดแล้ว หากยังไม่ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดี เกรงว่าคงมีอายุไม่ยืนยาว
เป็นแน่ น่าเสียดายรูปโฉมงดงามปานบุปผาจันทร์ทรา นั้น คิดเช่นนี้แล้วก็
อดสายหน้าไม่ได้

เชียวจวินเห็นแล้ว หัวใจพลันจมดิ่ง

เนิ่นนานหมอจางจึงเอ่ยว่า "ข้าตรวจพบว่าร่างกายของฮูหยินอ่อนแอ
มาก หากคิดจะฟื้นฟูบำรุงหาใช่กระทำได้ภายในชั่วเวลาสั้นๆ จำต้องบำรุง

ร่างกายในระยะยาว อีกทั้งไม่ควรทำให้สูญยิบต้องเหนื่อยกายเหนื่อยใจ"

เชียวจวินฟังแล้วก็คิดถึงตอนที่พวกเขาเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ครั้งหนึ่งหลี่เมิ่งซีเป็นลมไป ตอนนั้นหมอก็คุดเช่นนี้เหมือนกัน คิดไม่ถึงว่า ผ่านมานานถึงเพียงนี้แล้วยังคงเป็นเหมือนเดิม ย้อนคิดดูอีกทีก็ใช่ ตั้งแต่ หลี่เมิ่งซีแต่งเข้ามาต้องคอยปรนนิบัติพ่อแม่ย่าของสามีทุกเช้าเย็น ไหนเลยจะมีเวลาฟื้นฟูบำรุงร่างกาย ในใจอดบังเกิดความละอายไม่ได้ เขาก็มหันหน้าครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็เหมือนจะตัดสินใจครั้งใหญ่ได้ เชียวจวินเงยหน้ามองหมอลแล้วพูด "ไม่ขอปิดบังท่านหมอ สกูลสูงศักดิ์ อย่างพวกเรา เดิมทีกิจกรรมเนี่ยมีมากอยู่แล้ว สูหยินเองก็เพิ่งแต่ง เข้ามาเมื่อต้นปี ยิ่งมีโอกาสผิดพลาดได้แม้แต่น้อย คิดจะฟื้นฟูบำรุงร่างกาย อย่างที่ท่านหมอมว่าเป็นไปได้ยากนัก ท่านหมอมิ่ววิธีดีอื่นๆ ที่สามารถบำรุง ร่างกายสูญยิบให้ฟื้นฟูโดยเร็วได้หรือไม่"

หมอลจางฟังแล้วส่ายหน้า "ภาชิตว่ายามป่วยใช้จุจุนชาถล่อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม* คิดว่าในอดีตสูญยิบน่าจะเคยป่วยหนัก ตอนนั้นแม้จะรักษาจนหายดีแล้ว แต่ไม่ได้ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดี กระทั่ง โรคฤดูสะสมไว้เป็นเวลานาน อาการป่วยเกิดจากจิตใจ โรคของสูญยิบเอง ก็เกี่ยวข้องกับความกลัดกลุ้มในใจ คุณชายรองสามารถพาสูญยิบออกไป เที่ยวเล่นผ่อนคลายจิตใจได้ เมื่อจิตใจเบิกบานแล้ว โรคย่อมหายไปได้ แปรดแก้ส่วน ข้าจะเขียนใบสั่งยาให้ก่อน แล้วให้สูญยิบกินยาตามใบสั่งนี้ ระยะยาว ค่อยๆ ฟื้นฟูร่างกาย"

เชียวจวินได้ยินคำว่าใบสั่งยา เขาก็นึกขึ้นได้ว่าหลี่เมิ่งซีกลัวขม

* ยามป่วยใช้จุจุนชาถล่อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเวลาป่วยใช้เป็น บุปบับเหมือนภูเขาล่อม แต่กว่าจะหายดีต้องใช้เวลานานเหมือนการค่อยๆ สาวเส้นไหมออกจากกังไหม

นางไม่เคยยอมตีเมียเลย ครั้งก่อนที่บังคับให้นางตีมาบ่ารุงไปหนึ่งร้อยชาม ทำเอานางเห็นเขาเป็นศัตรูคู่แค้น โดยเฉพาะสาวใช้รุ่นใหญ่ของนางที่ชื่อจื่อซิว ยามที่เห็นเขาแล้วก็จะทำหน้าตาบึ้งตึงเย็นชาเสมอ แต่ละวันทำตัวมีต่างจากแม่ไก่คอยปกป้องหลิเมิงซี รวากับกลัวว่าเขาจะกินนางอย่างไรอย่างนั้น

ยามเผชิญหน้ากับพวกนางนายบ่าว เขาไม่มีความกล้าที่จะบังคับให้หลิเมิงซีตีมาอีกแล้ว อีกทั้งยานี้มีโชตังตีมาเพียงชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น แต่ต้องตีมาในระยะยาว

คิดถึงตรงนี้แล้วก็อดถอนหายใจไม่ได้ เขายิ้มขึ้นพลางส่ายหน้าพูดกับหมอลอยอย่างจนใจ "ไม่ปิดบังท่านหมอ สุหยินกลัวยาขมเป็นที่สุด ถ้าขมสุหยินก็จะไม่ตีมา ท่านหมอช่วยสั่งยาที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้ด้วยได้หรือไม่"

หมอลอยฟังคำพูดนี้แล้วใบหน้าก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มจนใจ เขาตอบว่า "คุณชายรอน่าจะรู้หลักการที่ว่ายาดีขมปากเป็นประโยชน์ต่อการรักษาโรค ข้ามีชีวิตอยู่มานานแล้ว ยังไม่เคยได้ยินจริงๆ ว่ามียาที่ไหนที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้"

เชียวจวินถูกหมอล้อเลียนจนใบหน้าเป็นสีแดงอ่อนๆ นั่งเงิบครู่ใหญ่ สุดท้ายจึงเงยหน้ามองหมอลอยและพูดอย่างจริงจัง "รบกวนท่านหมอแล้ว ช่วยคิดหาวิธีหน่อยได้หรือไม่ สุหยินข้ากลัวขมจริงๆ"

หมอลอยฟังแล้วก็เงยหน้ามองเชียวจวินพลางลอบคิดในใจ คิดไม่ถึงว่าคุณชายรอนสกุลเชียวผู้มีฉายาพญายมหน้าเย็นจะดีต่อสุหยินถึงเพียงนี้ เห็นที่ข่าวลือตามท้องถนนจะเชื่อถือทั้งหมดมิได้ ด้วยเห็นว่าเชียวจวินมี

ความจริงใจ หลังจากขบคิดอยู่นาน จู่ๆ หมอจางก็ตบหน้าผากแล้วเอ่ยว่า "พอคุณชายรองพูดขึ้นมา ข้าก็นึกออก หลายเดือนก่อนทางทิศตะวันตกของเมืองผิงหยางมีร้านยาเปิดใหม่ ชื่อว่าร้านยาอี้ซุน เจ้าของแห่งนี้เป็นคนหนุ่มที่ยังอ่อนเยาว์ ยาที่เขาปรุงมีสรรพคุณล้ำเลิศ เป็นหนึ่งไม่มีสองในใต้หล้า ในจำนวนนั้นมียาลูกกลอนบำรุงเลือดลมที่ชื่อว่าลูกกลอนหยิ่งเซิง เหมาะกับสัณฐานของท่านมาก คุณชายรองสามารถซื้อมาลองดูได้ หากเป็นเมื่อครึ่งปีก่อน ข้าเองก็จนปัญญาจริงๆ"

"พอท่านหมอเอ่ยถึง ข้าก็นึกขึ้นได้เช่นกัน เจ้าของร้านยาอี้ซุนแห่งนี้ได้ชื่อว่าเซียนปรุงยา ยาสมานแผลและยาถอนพิษที่เขาปรุงต่อให้มีทองพันชั่งยังหาซื้อไม่ได้ ได้ยินว่าโอสถคัมภีร์ของเขาสามารถต่อชีวิตให้คนใกล้ตายได้ คิดว่ายาทั่วไปที่เขาปรุงก็คงจะดีที่สุดในเช่นกัน ข้าจะทำตามที่ท่านหมอบอก ได้ยินว่าคุณชายหลี่ผู้นี้เป็นน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท หากยานี้ใช้ไม่ได้ผล ข้าจะไปขอร้องรัชทายาท ให้เขาช่วยขอให้คุณชายหลี่ปรุงยาดีให้สูฮยินข้าโดยเฉพาะ"

เสี่ยวจวินฟังคำพูดของหมอจางแล้วความกลัดกลุ้มในใจพลันหายเป็นปลิดทิ้ง เขาผงกศีรษะรับคำตักเตือน ขอบคุนและตรวรางวัลให้อย่างงามก่อนจะส่งหมอจางออกไป

กลับเข้ามาในห้องด้านใน เขาก้าวไปที่หน้าต่างโดยไม่รู้ตัว จับจ้องหน้าต่างเรือนปีกตะวันออกแล้วก็คิดถึงคำพูดของหมอที่ว่าให้พาหลี่เมิ่งซีออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ่อยๆ ซีเออร์รี่ไม่ชอบคฤหาสน์สกุลเซียว เขารู้สึกได้ ควรพานางออกไปสูดอากาศข้างนอกตั้งนานแล้ว

คิดเช่นนั้นเสี่ยวจวินจึงอดนึกถึงจางซิวกับมารดาไม่ได้ พวกนางคอย

จับตาดูเรือนเขียวเขียวอยู่ตลอดเวลา หลายวันมานี้มารดาบอกให้เขา
หย่าภรรยาไม่ใช่แค่ครั้งเดียว ทว่าเขาล้วนบ่ายเบี่ยงไปโดยอ้างว่ากำลัง
ยุ่งอยู่กับงานใหญ่ของสกุล ไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องภายในเรือน หากพา
หลิเม็งซีออกไปเที่ยวเล่นในช่วงเวลานี้ มารดาจะละเว้นนางหรือ คิดถึง
เรื่องที่มาตรางแกซีเออร์ลัษหลังตนเองแล้ว เขียวจวันก็ไม่อาจเฝ้า
อยู่ที่คฤหาสน์เพื่อช่วยเหลือนางได้ทุกวัน หัวคิ้วจึงอดไม่ได้ที่จะขมวดมุ่น
เป็นปม

ญาติผู้น้องคนนี้ช่างน่ารังเกียจจริงๆ หากไม่มีนางลักคน มารดาคง
ไม่เป็นศัตรูกับซีเออร์ถึงเพียงนี้กระมัง ควรคิดหาหนทางส่งนางออกจาก
คฤหาสน์ไปเสียดีกว่า

กล่าวถึงจางซิว ยามนี้นางกำลังนั่งอยู่ในเรือนอย่างเรียบร้อย
ปักปอกหมอนลายนกยวนนayang ยามนี้เหล่าไท่จวินสร้างความมั่นใจให้
กับนางแล้ว จางซิวรู้ว่าอีกไม่นานตนเองก็จะได้สวมชุดเจ้าสาว

หลายวันนี้นางไม่อาละวาดเหมือนแต่ก่อนอีก ทำตัวเป็นกุลสตรี
สกุลใหญ่อย่างแท้จริง และกำลังจัดเตรียมสินเจ้าสาว รอแค่ให้หลิเม็งซี
ถูกหย่า นางก็สามารถกลับจวนไปร้อออกเรือนได้เลย

นางไม่ได้ไปก่อเรื่องที่เรือนปีกตะวันออกอีก แม้แต่เมื่อคืนที่ไปจู่
มารายงานอย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่าคุณชายรองปฏิเสศคำเชิญของท่านน้ำ
นางยังไม่โหมอาละวาดแฉกเช่นทุกครั้ง นางกลับปลอบโยนท่านน้ำอย่าง
อ่อนโยนใจกว้างว่า...อย่าโกรธเลย ช่วงนี้พี่ชายยุ่งมากจริงๆ ร่างกายก็ซูบผอม
ลงไปมาก เห็นแล้วชวนให้ปวดใจ ท่านน้ำอย่าได้ตำหนิพี่ชายอีกเลย

นายหญิงใหญ่ฟังคำพูดของจางซีวแล้วก็ขมไม่หยุดว่าจางซีวรู้กาลเทศะ คิดถึงบุตรชายของตนที่หลายวันนี้ผ่ายผอมลงมากจริงๆ ยากนักที่จางซีวจะเข้าอกเข้าใจเช่นนี้ ไหนเลยจะเหมือนลูกสะใภ้ผู้นั้น เย็นชามีต่างจากก้อนน้ำแข็งไม่หวงใยลูกชายตนแม้แต่น้อย ยิ่งมองว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้แล้วก็ยิ่งพึงใจ ความไม่สบอารมณ์ตอนได้ยินเป้าจุมารายงานพลันหายไปแล้ว ยิ้มจนดวงตาหรือลงเป็นเส้นตรง

จางซีวกำลังคิดอะไรในใจ ปิงซินก็เดินเข้ามาอย่างร้อนใจพลางรายงานว่ "คุณหนู คุณหนู แยกแล้วเจ้าค่ะ!"

จางซีวเงยหน้าขึ้นช้าๆ ก่อนจะพูดเสียงค่อย "ลอนลานอะไรกัน ไม่มีมารยาทแม้แต่น้อย คนอื่นเห็นเข้าจะคิดว่าปกติข้าไม่ได้อบรมสั่งสอนพวกเจ้าให้ดี!"

"บ่าวผิดไปแล้วเจ้าค่ะ คุณหนู เมื่อครู่บ่าวได้ยินมาว่าตอนเช้าคุณชายรองเชิญหม่อมมาตรวจโรคให้สะใภ้รอง ได้ยินว่าเป็นท่านหม่อที่ตรวจโรคให้คุณชายรองเป็นประจำ หากไม่นับหม่อในสำนักแพทย์หลวงนั้นนับเป็นหม่อที่ดีที่สุดในเมืองฝิงหยางแล้ว คุณหนู บ่าวเกรงว่าคุณชายรองจะเปลี่ยนใจไปแล้ว บ่าวถึงได้ตื่นตกใจ คุณหนูโปรดอภัยด้วยเจ้าค่ะ!"

จางซีวสูดหายใจดังเฮือก มือสั่นจนนิ้วกลางถูกเข็มปักผ้าแทงเข้า นางรีบยกมือขึ้นและนูนหน้ามอง

ปิงซินเห็นดังนั้นจึงรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา ก้าวขึ้นไปช่วยเช็ด แล้วบีบเลือดออกมา นางจ้องมองคุณหนูก่อนจะพูดอย่างเป็นกังวล "คุณหนู ท่านรีบหาหนทางขอรื้อเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ให้รีบหย่าสะใภ้รองเถอะเจ้าค่ะ บ่าวถึงจะสบายใจ หาไม่แล้ววาทรียาวนานความฝัน

ยาวไกล* จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้นะเจ้าคะ"

จางชิวพูดอย่างเหม่อลอย "หนทางที่คิดออกก็ล้วนคิดไปหมดแล้ว ท่าน้ำพุดกับพี่ชายหลายครั้งแล้ว แต่พี่ชายยุ่งกับการใหญ่อยู่ ไหนเลยจะใส่ใจเรื่องพวกนี้ เอาเรื่องเช่นนี้ไปกวนใจเขาในเวลานี้ พี่ชายจะต้องคิดว่าข้าเป็นหญิงไม่รู้ความแน่ แค่นี้ก็ยังไม่รอดได้ เวลานี้ข้าควรยืนอยู่ข้างหลังเขาและคอยสนับสนุนเขาเรื่อยๆ ดีกว่า จะไปเพิ่มความยุ่งยากใจให้เขาได้อย่างไร"

"ที่คุณหนูพูดมาก็ถูก ถึงอย่างไรเหล่าไท่จวินก็แสดงเจตนาแล้ว รอมหาหลายปีเพียงนี้ รอคอยแค่นี้ก็วันจะเป็นอะไรไป ใช่แล้ว คุณหนู บ่าว ยังได้ยินว่าวันนี้ตอนเช้าหลังจากหมอดตรวจชีพจรเสร็จ สนทนากับคุณชายรองลี้บ๊วย อยู่พักใหญ่ แต่กลับมิได้เขียนใบสั่งยา แม้แต่หงจูยังแปลกใจ นางพาหมอไปตรวจโรคที่เรือนปีกตะวันออกด้วยตนเอง ใบหน้าของสะใภ้รองขาวซีดเหมือนผี ครั้งก่อนแค่เป็นลมยังสั่งยาให้ ครั้งนี้กลับไม่ได้สั่งยาเลย"

จางชิวฟังคำพูดนี้แล้วพลันหัวเราะออกมา นางพูดกับปิงซิน "ข้าว่าแล้วเชียว พี่ชายไม่มีทางเชิญหมอให้พี่สะใภ้ด้วยความเป็นห่วงหรืออีกหน่อยเจอเรื่องแบบนี้อีก อย่าได้ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูม" พุดจบก็ก้มหน้าปักกยวนยงต้อ นางต้องเร่งมือหน่อย ใกล้จะได้เป็นเจ้าสาวแล้ว ถึงเวลาจะขาดสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่ได้ ต้องจัดเตรียมอย่างละเอียดรอบคอบ

"เหตุใดคุณหนูจึงพูดเช่นนี้เล่าเจ้าคะ คุณชายรองเชิญหมอที่ดีที่สุดมาจริงๆ นะเจ้าคะ!"

* ชาติยาวนานความฝันยาวไกล เป็นคำพังเพย หมายถึงเมื่อปล่อยให้เวลาล่วงเลยนานเข้า เรื่องราวก็อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายได้มากมาย

จางซิวมองปิงชินราวกับมองคนปัญญาอ่อน ตอนนี้นางอารมณดี มากจึงไม่ถือสาสาวใช้โง่งมผู้นี้ ดังนั้นจึงอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด "ตั้งแต่พี่สะใภ้กระอักเลือดก็ไม่ได้ไปคารวะผู้ใหญ่ที่เรือนโซ่วสี่อีก ผ่านมาหลายวันแล้ว เว้นเสียแต่จะลุกไม่ขึ้น หาไม่แล้วจะไม่ไปคารวะได้อย่างไร เมื่อคืนเหล่าไท่จวินต้องบ่นพี่ชายแน่ พี่ชายถึงได้เชิญหมอมามาตรวจดูให้แน่ใจว่าพี่สะใภ้ป่วยจนมิจาไปคารวะได้จริง หากมิใช่ ย่อมสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลไม่เคารพิตามารดา หากใช่ พี่ชายก็ยังสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลว่าเป็นโรคร้ายได้ เห็นทีในที่สุดพี่ชายก็มีเวลาคิดถึงเรื่องของเราเสียที"

"คุณหนูพูดมากก็ถูกเจ้าคะ เพียงแต่พี่สะใภ้ร้องไม่ไปคารวะเพราะได้รับอนุญาตจากเหล่าไท่จวิน บ่าวได้ยินมาว่าโรคร้ายที่ทำให้หย่าภรรยาได้นั้นหมายถึง 'มิจาจรวมเช่นไหว้บรรพบุรุษ' ดูเหมือนว่าโรคของพี่สะใภ้ ร้องจะยังไม่ร้ายแรงถึงเพียงนั้น เกรงว่า... เกรงว่า..."

"เจ้านี้ละ กังวลเรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่เคยได้ยินความผิดจากการ 'ถูกใส่ร้าย' หรือ หลายวันมานี้เจ้ายังดูไม่ออกอีกหรือ เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ จนถึงท่านหน้าตาก็ยอมรับเรื่องนี้อย่างเสียบๆ แล้ว ขาดแค่ข้ออ้างก็เท่านั้น ทางบ้านบิดามารดาของพี่สะใภ้ก็ไม่มีอำนาจอะไรอยู่แล้ว ต่อให้คิดจะต่อสู้ก็ไม่อาจก่อคลื่นลูกใหญ่อะไรได้ ถึงเวลาจำเป็นพวกเรา ค่อยผลักดันอีกที จะปล่อยให้พี่ชายแบกรับคำตำหนิคนเดียวไม่ได้"

"จริงด้วย! เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่แน่ว่าพี่สะใภ้ร้องอาจถูกหย่าภายในสองสามวันนี้ก็ได้ ในที่สุดพวกเราหรือจนมาถึงวันนี้! ปิงชินพูดอย่างหน้าขึ้นตาบาน พอคุณหนูชี้แนะนางก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ได้ยินสายที่พวกนางวางไว้ในเรือน

เซียวเซียงบอกว่าหลังงานวันเกิดของเหล่าไท่จวิน ยามที่ผู้ชายมองเห็น สะใภ้รองยังเดินเลี้ยวไปทางอื่นเสียด้วยซ้ำ คาดว่าคงรังเกียจสะใภ้รอง อย่างถึงที่สุดแล้ว

เมื่อคืนผู้ชายรองรีบร้อนเข้าไปในเรือนปีกตะวันออก คงต้องการ คาคัดค้นสะใภ้รองว่าป่วยเป็นอะไรถึงไม่ไปคารวะผู้ใหญ่ ภายหลังคิดว่า ทำให้เรื่องนี้ชัดเจนแน่นอนย่อมดีกว่า เขาจึงได้เชิญหมอมามาตรวจดู จะต้อง เป็นเช่นที่คุณหนูพูดแน่ๆ

คุณหนูของนางฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ สมแล้วที่เป็นเพื่อนเล่นกับ คุณชายรองมาตั้งแต่เล็ก ความคิดจิตใจถึงได้ตรงกัน ปิงชินคิดพลางมอง คุณหนูของตนด้วยสีหน้าเลื่อมใส

จางซิวเห็นสายตานับถือของปิงชินที่มองมาแล้ว หัวใจจึงเบิกบาน ยิ่งนัก รวาก็บมองเห็นตนเองในชุดเจ้าสาวกุมมือสบตากับเซียวจวินที่สวม ชุดเจ้าบ่าวสีแดงอยู่ในห้องหอ เซียวจวินจ้องมองนางเงียบๆ ด้วยความรัก ลึกซึ้ง ดวงหน้าเล็กจิ้มลิ้มแดงเรื่อเพราะความเขินอาย หัวใจดวงน้อย เต็มตึกตัก เมื่อพูดถึงเซียวจวินแล้ว จางซิวก็จมจ่อมอยู่ในจินตนาการ สองแก้มขึ้นสีแดงเรื่อ

"คุณหนู..." ปิงชินหมุนตัวจะจากไปพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เห็นคุณหนูจมอยู่ในภวังค์ความคิด จึงร้องเรียกเสียงค่อย

จางซิวตื่นสติกลับมา เห็นปิงชินมองตนจึงกระแอมเบาๆ แล้วถาม เสียงเรียบ "มีอะไรอีกหรือ"

"บ่าว...บ่าวคิดไปคิดมาแล้วยังคงรู้สึกไม่สบายใจ ได้ยินว่าหน้าของ สะใภ้รองซีดขาวมิต่างจากผี ดูเหมือนนางจะป่วยจริงๆ แล้วโฉนหมोजึง

ไม่เขียนใบสั่งยาแล้วเจ้าคะ"

จางซิวฟังแล้วขมวดคิ้วเช่นกัน แต่แล้วก็ตอบทันที "เรื่องแค่นี้ก็ไม่เข้าใจหรือ หมอไม่สั่งยามีความเป็นไปได้เพียงสองอย่างเท่านั้นหนึ่งคือป่วยหนักมาก พี่ชายคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องสั่งยา ปล่อยให้โรคของพี่สะใภ้เป็นไปตามยถากรรม สองคือป่วยไม่หนักหนาอะไร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพี่สะใภ้ไม่ได้ป่วย พี่ชายจึงไม่ได้ให้หมอสั่งยา ถึงอย่างไรคนก็ไม่ตายอยู่แล้ว เห็นได้ว่าเพื่อซ้ำแล้ว พี่ชายนับว่าพยายามมากจริงๆ"

ปิงซินฟังแล้วก็สงสัยในใจ ทว่ายังคงผงกศีรษะรับคำ "คุณหนูพูดถูกเจ้าคะ ตอนสะใภ้ร้องกระอักเลือด นายหญิงใหญ่บอกหมอเป็นนัยว่าห้ามสั่งยาดี ให้สั่งยาแค่เป็นพิธีก็พอ ปล่อยให้โรคของสะใภ้ร้องเป็นไปตามยถากรรม ไม่นานสองวันนี้สะใภ้ร้องอาจจะป่วยหนักขึ้น"

"ถึงอย่างไรครั้งนี้พี่สะใภ้ก็หนีไม่รอดแน่ พี่ชายมีความจริงใจต่อข้าเช่นนี้ ข้ายอมมีอาจทำให้เขาผิดหวัง สองวันนี้พวกเราอย่าก่อเรื่องให้พี่ชายอีกเลย ค่อยๆ รอไปดีกว่า เจ้าเองก็ไปที่เรือนนั้นให้น้อยลงหน่อย ให้คนคอยจับตาดูไว้ก็พอ ยิ่งใกล้ถึงช่วงเวลาสำคัญก็ต้องสุขุม เข้าใจหรือไม่"

"เจ้าคะคุณหนู บ่าวทราบแล้ว" ปิงซินฟังคำพูดของคุณหนูที่ไม่รู้ว่าปลอบใจตนเองหรือสั่งสอนนางกันแน่แล้วก็รับผงกศีรษะรับคำ ขอเพียงเป็นคำสั่งคุณหนู รับคำไว้ยอมไม่ผิดพลาดแน่

จางซิวกับปิงซินต่างก็วาดฝันถึงอนาคตอันงดงามอย่างสุขใจ ทว่าทั้งสองกลับลืมนึกถึงเรื่องหนึ่งไป หากเชียวจวินทำเรื่องโหดร้ายเช่นนี้ได้จริง เขายังจะเป็นคนดีที่นางสามารถฝากชีวิตทั้งชีวิตไว้ได้หรือไม่

รถม้าคันหนึ่งมุ่งหน้าไปยังวัดจิ่งอวีนอย่างไม่เร็วไม่ช้า ภายในรถเป็นหลี่เมิ่งซี จื่อชิว จื่อซุนสามนายบ่าว จื่อชิวแอบเล็ดเข้ามาไปตรงหน้าต่างรถ หลี่เมิ่งซีมองตามมือนางออกไปข้างนอก เห็นว่าข้างนอกเต็มไปด้วยรถราและผู้คน ดูคึกคักทีเดียว ไม่เหมือนกับวัดเก่าแก่อันแสนเงียบเหงาที่ตั้งอยู่บนเขาอย่างโดดเดี่ยวเฉกเช่นที่นางจินตนาการไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นี่เป็นเหมือนตลาด รวากับนางได้ย้อนกลับไปยังสถานที่ท่องเที่ยวในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สมัยโบราณมีสถานที่ครึกครื้นเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ

มองผู้มาสักการะและพ่อค้าหาบเร่ที่เดินไปมาไม่ขาดสาย ฟังเสียงตะโกนดังค่อยสลับกันไปแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงพิมพ์ว่า "คิดไม่ถึงว่าวัดจิ่งอวีนจะครึกครื้นเช่นนี้"

"สะใภ้รองไม่รู้อะไร วัดจิ่งอวีนแห่งนี้ไม่เหมือนกับวัดอื่นๆ หรือคะ เจ้าคะ เพราะเป็นวัดใหญ่อันดับหนึ่งของแคว้นฉี เจ้าอาวาสหมัวเต๋อของที่นี่เป็นภิกษุชั้นสูงที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางโลก มีฉายาทางธรรมว่าจิ่งอวีนว่ากันว่าคนผู้บ่าเพ็ญตะบะมานับร้อยปี อาคมสูงส่ง ช่วยมวลมนุษย์ขจัดภัยอำนวยสุข ศักดิ์สิทธิ์มากเจ้าคะ"

"ศักดิ์สิทธิ์มาก?!"

"สะใภ้รองอย่าได้ไม่เชื่อถือเป็นอันขาด ได้ยินว่าฮ่องเต้จิ้นตี้มาสักการะที่นี่ทุกปี พวกสกุลสูงศักดิ์และชนชั้นสูงทั้งหลายยังไม่ต้องพูดถึงสักการะของที่นี่ล้วนมีผู้คนมาราบไ้หัวบู่ซาเนืองแน่น ยังมีผู้เดินทางมาจากแดนไกล นานวันเข้าที่นี่จึงค่อยๆ กลายเป็นเขตการค้าที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเมืองฝิงหยาง ทั้งยังเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของเมืองฝิงหยาง

ภาพเช่นนี้หาชมในวัดอื่นไม่ได้หรือพระเจ้าคะ สะใภ้รอง บ่าวยังได้ยินมาว่าเจ้าอาวาสหมัวแต่ผู้นี้มีนิสัยประหลาดอย่างหนึ่ง จะพบแต่ผู้ที่มีวาสนา กับตนเท่านั้น หากเขาคิดว่าไว้วาสนา ต่อให้เจ้าบริจาคนเงินทองกองสูงเป็นภูเขา ก็ไม่มีโอกาสได้พบ ที่แปลกยิ่งกว่าก็คือยิ่งเขาเป็นเช่นนี้ คนที่มาขอพบเขาโดยไม่เสียตายนเงินทองกลับยังมีมากขึ้น"

หลี่เมิ่งซีมองค้อนจือชิวแวบหนึ่ง แปลกอะไรกัน เห็นชัดว่าเป็นเพราะ... 'ต้าซ้า!' หลี่เมิ่งซีที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดไม่เคยเชื่อเรื่องผีสิงเทวดา นางจึงรู้สึกไม่นับถือจึงอ้วนต้าซ้อที่ถูกเล่าลือไปอย่างอัศจรรย์ผู้นี้อย่างยิ่ง

จือซุนกับจือชิวไม่สนใจสายตาค้อนควักของสะใภ้รอง ยากนักกว่าจะได้ออกจากคฤหาสน์ ไบหน้าของสองสาวใช้จึงยากจะปกปิดความตื่นเต้น พวกนางเหลียวซ้ายแลขวา พุดคุยเจียวจ้าวไม่หยุด

จือซุนมองเซียวจวินที่ขี่ม้าตัวสูงใหญ่ นอกหน้าต่างต่าง แขนเสื้อปลิวพลิ้ว ท่าทางสง่างาม ซึ่งแตกต่างกับเขาในยามปกติที่มีกเย็นชាយามนี้เขาดูสุภาพอ่อนโยนราวกับเป็นคนละคน จือซุนอดรู้สึกภูมิใจแทนสะใภ้รองของตนไม่ได้ นางเอ่ยว่า "สะใภ้รองดูสิเจ้าคะ เวลาคุณชายรองขี่ม้าดูสง่างามน่าเกรงขามจริงๆ คุณชายรองงานยุ่งขนาดนี้ แต่ก็ยังพาสะใภ้รองออกมาข้างนอก ความจริงคุณชายรอง..."

ยังพูดไม่จบ สายตาเหมือนจะกินคนของจือชิวก็ทำเอาจือซุนหวาดกลัวจนกลืนคำพูดที่เหลืกลีบลงไป เห็นจือซุนไม่พูดแล้ว จือชิวจึงถลึงตาใส่นางอย่างดุตัน "เจ้านี่นะ กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น*

* กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่เจ็บแล้วไม่จำ ทำผิดซ้ำเรื่องเดิม

ยังมีหน้ามาพูดว่าคุณชายรองงานยุ่ง แต่ก็ยังพาสะใภ้รองออกมาอีก เจ้าไม่ได้ยินที่คุณชายรองพูดหรือ เขารับคำสั่งจากเหล่าไท่จวิน เหล่าไท่จวิน เป็นคนสั่งด้วยตนเอง คุณชายรองป่วยและแต่งงานเสริมมงคลกับสะใภ้รองจนหายดีแล้ว จึงต้องมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุณชายรองจำเป็นต้องพาสะใภ้รองมาจตุรภูที่นี้ เจ้าไม่เห็นใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของคุณชายรองรึ ทำทางไม่เต็มอกเต็มใจแม้แต่หน่อย ตลอดทางไม่ได้หันกลับมามองพวกเราเลยสักแวบเดียว"

จื่อซุนเหลือบมองจื่อชิวอย่างประหลาดใจแวบหนึ่ง นางก็แอบสังเกตเห็นคุณชายรองเงิบๆ อยู่เหมือนกันหรือ!

เห็นจื่อซุนมองตน จื่อชิวจึงโพล่งออกไป "มองอะไรของเจ้ากัน ข้าสังเกตการณ์ศัตรูอยู่ต่างหาก!"

จื่อซุนมองจื่อชิวอย่างขุ่นใจ นางไม่ชอบอีกฝ่ายเอาเสียเลย นางคิดว่าจื่อชิวร้ายกาจและมีอคติมากเกินไป ทั้งไม่ยอมรับฟังความเห็นที่แตกต่าง จนใจที่มักเถียงเอาชนะอีกฝ่ายไม่ได้ แต่ระดับเสียงของนางก็ด้อยกว่าแล้ว แน่แน่นอนว่าท่าทีของนางย่อมข่มอีกฝ่ายไม่ได้แน่

ผลลัพธ์ของการทะเลาะโต้เถียงกันทุกวันของสองคน ส่วนใหญ่ล้วนเป็นจื่อซุนที่ยอมแพ้ก่อน ทว่าแม้จะพ่ายแพ้ทุกครั้ง นางก็ไม่ท้อ ขอเพียงสะใภ้รองไม่โมโห นางก็มีความกล้าพอที่จะทะเลาะกับจื่อชิวต่อไป เห็นสะใภ้รองยังคงไม่พูดจา สุดท้ายนางก็ยังไม่ยอมแพ้ เจียบอยู่นานก่อนจะเถียงอย่างอดไม่ได้ "ไม่ได้ยินพี่หญิงบอกหรือไร ในเมืองผิงหยาง คุณชายรองได้ฉายาว่าพญายมหน้าเย็น หงจูปรนนิบัติคุณชายรองมาหลายปี น้อยครั้งที่เห็นเขายิ้ม คุณชายรองมักมีสีหน้าเย็นชาอยู่เสมอ

เพียงแต่กับพวกเราบึ้งตึงยิ่งกว่าปกติเท่านั้น เจ้าไม่เห็นหรือว่ามีเมื่อวาน หลังจากเชิญหมอมมาแล้ว คุณชายรองก็ให้เชียวชยาไปซื้อยาที่ร้านยาอิฐนันทน์ที่ เจ้าเป็นคนเอากลับมาเองด้วยซ้ำ คุณก็รู้ว่าคุณชายรองห่วงใยอาการป่วยของสะไภ้รองเพียงใด น่าเสียดายที่สะไภ้รองไม่ยอมกิน"

ฟังคำพูดนี้แล้ว พอดคิดว่ายาที่ปรุงขึ้นในสวนด้านหลังของเรือนปีก ตะวันออกและส่งออกปายากลับถูกเชียวจวินซื้อกลับมาพร้อมกับเป็นของล้ำค่านำมาให้นางกิน หลี่เมิ่งชี่กับจื่อชิวต่างก็อดขำพรีดไม่ได้ ได้ยินหญิงบอกว่าคุณชายรองสั่งให้เชียวชยาหาวิธีซื้อลูกกลอนหยั่งเชิงให้ได้มากกว่านี้ด้วย น่าเสียดายที่หลี่เมิ่งชี่ได้รับแรงกดดันจากจื่อชิวมากเกินไป ให้เงินเท่าไรก็ไม่ยอมทำการค้ากับคุณชายรองสกุลเชียว

หลี่เมิ่งชี่กับจื่อชิวคิดถึงเรื่องพวกนี้แล้วก็ลั่นหัวเราะไม่อยู่ เป็นดั่งคำกล่าวนี้จริงๆ เงินของสามีภรรยา มือซ้ายจ่ายออก มือขวารับเข้า เพียงแต่พวกเขาสามีภรรยาออกจะแปลกประหลาดเป็นพิเศษ

ด้วยเหตุนี้พวกนางนายบ่าวจึงรู้ว่าเชียวจวินใส่ใจร้านยาอิฐนันทน์ตอนการนำยาเข้ามาและส่งออกไปจึงต้องระมัดระวังยิ่งขึ้น เกรงว่าเชียวจวินจะพบเบาะแสอะไรเข้าเสียก่อน แล้วคลำตามเถาวัลย์มาหาผลแดงก่อนจะพบว่าร้านยาอิฐนันทน์นี้เป็นของนาง จากนั้นคงทำลายทิ้งไม่เหลือ

จื่อชุนเห็นหลี่เมิ่งชี่หัวเราะจึงเกิดความมกกล้า ยึดอกแล้วพูดต่อ "ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว ทุกครั้งคุณชายรองล้วนเป็นสายฟ้าที่ฟาดดังทว่าเม็ดฝนกลับเล็กนิดเดียว ไม่ได้ทำอะไรสะไภ้รองจริงๆ เลยนะเจ้าคะ บ่าวยังรู้สึกว่าคุณชายรองแล้วคุณชายรองแม้จะมีใบหน้าเย็นชาเพียงใด ทว่าหัวใจกลับอบอุ่น..."

"หุบปาก! เจ้าคิดจะให้คุณชายรองทำอะไรระงับไร่รอนเกล้า แต่งงานกันมาตั้งนาน เจ้าเคยเห็นเขานึกถึงสระไร่รอนตอนไหนบ้างหรือ ครั้งก่อนที่สระไร่รอนกระอักเลือด พวกเขาทั้งครอบครัวไม่มีใครก้าวออกมาเลยสักคน มิใช่สาวใช้อย่างพวกเราที่คอยล้อมหน้าล้อมหลังหรือ บ้านนี้ไม่มีคนดีเลยสักคน แค่ยากระจอกๆ ไม่ก็เมื่อนึกก็ซื่อใจเจ้าได้แล้วหรือนี่ ลูกกลอนพวกนั้นเป็นของพวกเราเอง ใครจะอยากได้เล่า วันใดเขาหย่าสระไร่รอนขึ้นมาจริงๆ เจ้าถึงจะสงบเสงี่ยมกระมัง!" จื่อชิวเห็นคนชมคุณชายรองเป็นไม่ได้ จื่อซุนเพิ่งจะเปิดปากก็ถูกนางสวณกลับฉอดๆ ทั้งยังกางเล็บตลึงตาใส่จื่อซุนราวไถ่ชน ด้วยนางโมโหแล้วจริงๆ

นี่มิใช่เรื่องเล็ก ทว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงแหล่งทำมาหากิน คุณชายรองไม่ชอบสระไร่รอน ตั้งแต่นางถูกซื้อเข้ามาในคฤหาสน์ก็ไม่เคยเห็นคุณชายรองเข้าห้องของสระไร่รอนเลยสักครั้ง แม้คุณชายรองจะเป็นคนดี แต่มิใช่คู่ครองที่ดีของสระไร่รอนเลย

จะ让他เข้าไปใกล้สระไร่รอนในรัศมีสามชี่เยะ* ไม่ได้เด็ดขาด จิตใจของจื่อซุนไม่แข็งแรงแรงเช่นนี้ ช้าเร็วต้องถูกคุณชายรองซื่อใจไปแน่ ควรกำราบนางไว้แต่เนิ่นๆ หาไม่แล้วไม่แน่วันใดอาจถูกคุณชายรองหลอกหลวง ขายนางกับสระไร่รอนไปพร้อมกัน

จื่อซุนเห็นจื่อชิวตลึงตาใส่ตนใบหน้าก็แดงก่ำ ใจรู้ว่าครั้งนี้ยั่วโทษจื่อชิวเข้าแล้วจริงๆ นางจึงก้มหน้าอย่างประหม่า นานครู่ใหญ่เห็นจื่อชิวไม่พูดจาจึงบ่นเสียงค่อยๆ "ก็ไม่มีอะไรสักหน่อย ช้าแค่พูดเท่านั้นเอง ใยต้องทำท่าเหมือนจะกินคนด้วย!"

* ชี่เยะ (จื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

"เจ้าว่าจะไรนะ ลองพูดใหม่อีกครั้งซิ!" จี้อชีวเห็นจี้อซุนยังไม่ถอดใจ จึงถือโอกาสนี้ทำสะเอวคาดคั้น คราวนี้จี้อซุนจึงเป็นไปโดยสิ้นเชิง

"พูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ ระวังคนข้างนอกจะได้ยินเข้า" หลี่เมิ่งซี เห็นทั้งสองเถียงกันหน้าแดงหูแดง ใจรู้ว่าไม่อาจเจียบต่อไปได้อีก ได้ยินว่าผู้ฝึกยุทธ์ประสาทการได้ยินจะดีเยี่ยม เมื่อครูจี้อชีวพูดเรื่องยา นางกลัวจริงๆ ว่าเซียวจวินจะได้ยินเข้าจึงรีบห้ามปรามทั้งสอง

จี้อชีวเห็นหลี่เมิ่งซีเอ่ยปากขึ้นมาแล้ว นางจึงไม่มีท่าทีุดันเฉกเช่นเมื่อครั้งนี้อีก เพียงนั่งสำรวจมอยู่ด้านข้างโดยไม่พูดไม่จา จี้อซุนฟังคำพูดของหลี่เมิ่งซีแล้วก็งยหน้าขึ้น ก่อนจะย่นจมูกและบ่นปากให้จี้อชีว เมื่ออีกฝ่ายเห็นก็เหยียดตัวทำสะเอว ถลึงตาใส่อย่างดุจนราวไก่ชนอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซีมองสาวใช้สองคนนี้แล้วไม่รู้ว่าหิวหระหรือร้องไห้ดี ะหว่างได้เถียงกันอยู่นั้น รถม้าก็หยุดลง ทั้งสามมองออกไปข้างนอก พบวารถม้าผ่านประตูหลักมาแล้ว ตอนนี้อยู่ตรงหน้าซุ้มประตู

ตามหลักผู้ที่มาสักการะ เพื่อแสดงถึงความจริงใจแล้ว ส่วนใหญ่ล้วนลงจากรถที่ประตูหลักและเดินเข้ามา ประจบเหมาะที่สองข้างทาง เต็มไปด้วยร้านค้าจึงถือเป็นการเดินตลาดไปด้วยไม่นานก็มาถึงซุ้มประตู แต่เซียวจวินที่ขี่ม้าเห็นว่าสุขภาพของหลี่เมิ่งซีอ่อนแอเกินไป เดินไกลขนาดนั้นร่างกายจะรับไม่ไหว เขาจึงสั่งให้รถม้าแล่นผ่านประตูหลักไปจนถึงหน้าซุ้มประตูแล้วค่อยหยุด

ข้างนอกบ่าวชายเล็กม่านขึ้นแล้ว จี้อชีวกับจี้อซุนลงจากรถม้าก่อนจะหันไปประคองหลี่เมิ่งซีลงมา พอทั้งสามลงจากรถม้า ดวงตาก็ไม่พอให้ใช้เสียแล้ว จี้อซุนกับจี้อชีวต่างก็สීමการโต้แย้งเมื่อครั้งนีไปโดยสิ้นเชิง

พวกนางที่มีมือชี้ไม้แล้วพูดคุยเจี๊ยะจ้าว

หลี่เมิ่งซีทอดสายตามองไป นางเห็นเทือกเขาที่อยู่ไกลออกไปกับต้นสนโกลั้วๆ สอดรับกับวิหารและระเบียงศาลาเบื้องหน้าได้เป็นอย่างดีให้ความรู้สึกอบอุ่นคลุมเครือ ทั้งสงบเงียบปรองดอง

ซุ้มประตูแห่งหนึ่งกั้นขวางความครึกครื้นของตลาดที่อยู่เบื้องนอกกับความเงียบสงบของวัดออกจากกัน ในประตูกับนอกประตูราวกับคนละโลก เมื่อมีความคึกคักข้างนอกเป็นตัวเปรียบเทียบ บรรยากาศด้านในประตูจึงเคร่งขรึมจริงจังมากยิ่งขึ้น ในประตูมีผู้เดินทางมาสักการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง ทว่าทุกคนต่างเงียบเสียงเองโดยไม่ต้องบอก

หลี่เมิ่งซีอุทานในใจอย่างอดไม่ได้ *คนโบราณช่างเคารพนับถือเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริงๆ*

คนยุคปัจจุบันเทียบไม่ติดเลย วัดในความทรงจำพวกนั้นล้วนถูกใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทั้งสิ้น แม้จะอยู่หน้าประตูพระอุโบสถก็จะได้ยินเสียงมัทศุเทศก็ถือโทรโข่งอธิบายประวัติความเป็นมา ไหนเลยจะได้สัมผัสกับความสงบเคร่งขรึมที่แท้จริงเช่นนี้

"สะใภ้รองเข้าไปก่อนเถอะขอรับ คุณชายรองรออยู่" เชียวชยาเห็นทั้งสามไม่สนใจเชียวจวินที่ยืนรออยู่ด้านข้าง เขาแต่่มองซ้ายมองขวาจึงรีบเตือนเสียงค่อย

ได้ยินคำพูดของเชียวชยาแล้ว ทั้งสามจึงนึกขึ้นได้ว่าพวกนางไม่ได้ออกมาเที่ยวเล่น แต่มาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จี้อชีวกกับจี้อซุนจึงรีบหุบปากแอบเหลือบมองคุณชายรองก็เห็นว่าคุณชายรองลงจากม้าแล้ว กำลังยื่นไพล่มือไว้ข้างหลังมองพวกนางด้วยสีหน้าเย็นชาโดยไม่พูดอะไร

จ๊อซิวแอบแลบลิ้นใส่เซียวจวิน แล้วเข้าไปประคองหลี่เมิ่งซีอย่างระวัง พาเดินไปที่ข้างกายคุณชายรองซ้ำๆ

หลี่เมิ่งซียกอกายนิดๆ ก่อนจะร้องเรียกเสียงค่อย "คุณชายรอง"

"อืม" เซียวจวินเห็นพวกนางดูสถานที่จนพอใจในที่สุดจึงเดินเข้ามา เขาไม่พูดอะไร เพียงรับคำด้วยเสียงขึ้นจมูก พยักหน้าแล้วหมุนตัวเดินเข้าไปในวิหาร

เข้าซุ้มประตูมาแล้วก็เห็นต้นโพขนาดใหญ่โตโอฬารหลายต้น แม้จะเข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่พวกมันยังคงยืนหยัดอย่างเขียวชอุ่ม ซ้ำยขวาแบ่งเป็นหอร่องซ้งกับหอกลอง ตรงหน้าเป็นวิหารพระเมตไตรย เซียวจวินไม่ได้หยุดชื่นชม แต่ก้าวเข้าไปในวิหารพระเมตไตรยทันที จากนั้นจึงเลี้ยวขวาวออกไปทางประตูหลัง มุ่งหน้าไปยังพระอุโบสถ

จ๊อซิวประคองหลี่เมิ่งซีแล้วพูดเสียงค่อย "ได้ยินว่าเซียมซีที่นี่ศักดิ์สิทธิ์มาก ประเดี๋ยวไหว้พระเสร็จ พวกเราไปเสี่ยงเซียมซีกันเถอะเจ้าคะ!"

ถึงอย่างไรก็เป็นคนยุคปัจจุบัน แต่โรมาหลี่เมิ่งซีไม่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว แต่เห็นจ๊อซิวมีสีหน้าไฝ่ฝัน ก็ไม่อยากทำให้นางหมดสนุก จึงผงกศีรษะรับคำ

หลี่เมิ่งซีให้จ๊อซิวประคองก้าวขึ้นบันไดหินที่ละก้าว พอเดินถึงข้างกระถางรูปหน้าประตูพระอุโบสถ นางก็อดลอบถอนหายใจไม่ได้ว่า ร่างกายนี้ช่างอ่อนแอนัก จากซุ้มประตูถึงพระอุโบสถเป็นระยะทางไม่เท่าไรแท้ๆ ทว่านางขึ้นบันไดเพียงไม่กี่ขั้นก็หอบหายใจเสียแล้ว เห็นทีต่อไปต้องออกกำลังกายให้มากกว่านี้

ซ่อนตาขึ้นก็เห็นเชียวจวินรอกอยู่ข้างกระถางรูป มือถือรูปที่จุดแล้ว กำลังมองนางที่หอบแฮกๆ เขาก็ขมวดคิ้ว ด้วยเห็นท่าที่เช่นนี้ของเขาจนชิน หลี่เมิ่งซีจึงไม่ใส่ใจ

จื่อชิวทำปากยื่นสูง หากมิใช่เพราะคุณชายรองเป็นเจ้านายที่นาง ล่วงเกินไม่ได้ นางคงเข้าไปสั่งสอนคุณชายรองนานแล้ว ลอบตาเขาในใจ ขมวดคิ้วอะไรนักหนา ร่างกายของสะใภ้รองอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทั้งยังเป็นสตรีด้วย จะไปเหมือนท่านได้อย่างไรที่ก้าววาวๆ แค่มือกี้ก้าวก็ มาถึง ถ้าคิดว่าช้านักก็ไหวก่อนเสียเลยสิ ไม่ได้ขอให้ท่านรอสักหน่อย!

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีก้าวเข้ามาจึงยื่นรูปที่จุดแล้วในมือให้ หลี่เมิ่งซี คว้าไปเล็กน้อย มีธรรมเนียมเช่นนี้ด้วยหรือ ให้นางไหว้ก่อน นางเป็นหญิง นะ มิใช่ชายเป็นใหญ่หญิงต่ำต้อยหรือ

นางยื่นมือไปรับอย่างสงบเสงี่ยม กำลังจะก้าวขึ้นไปไหว้ก็เห็น เชียวจวินเหลือบมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นเขาจึงหยิบรูปขึ้นมาอีกสามดอก จุดแล้วค่อยพยักหน้าให้นาง

ให้ตายเถอะ ต้องไหว้พร้อมกัน! ไม่พูดแล้วใครจะรู้เล่า เป็นไปหรือไร! หลี่เมิ่งซีลอบตาในใจคำหนึ่ง ทำให้นางหลงดีใจอยู่ตั้งนาน คิดว่าเขา เปลี่ยนนิสัย หันมาเคารพสิทธิของสตรีแล้วเสียอีก!

ทั้งสองไหว้พร้อมกันสามครั้ง แล้วบักรูปลงในกระถางรูปพร้อมกัน ก่อนจะหมุนตัวก้าวเข้าไปในพระอุโบสถ ครั้งนี้เชียวจวินตั้งใจผ่อนฝีเท้า ให้ช้าลงเพื่อให้หลี่เมิ่งซีตามมาทัน พวกเขาก้าวตามกันเข้าไป หลี่เมิ่งซี มองเบาะรองตรงหน้าและเหลือบมองเชียวจวินที่เสียบราวกับคนปัก คงมิใช่ต้องไขกศิระด้วยกันกระมัง ดูเหมือนเบาะรองนี้จะใหญ่ไม่พอ

• ขอดนึ่งเทพทมิฬ 3

ระหว่างที่นางคิด เชี่ยวจวินก็คุกเขาลงแล้ว สีหน้าเลื่อมใสจริงใจอย่างมาก ปากท่องคำพูดหลายคำ ก่อนจะกราบลงไปอย่างเคารพนอบน้อม หลี่เมิ่งซีมีชีวิตมาสองชาติแล้ว ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นว่าอะไรคือห้าส่วนจรดพื้น* เห็นความศรัทธาของเชียวจวินตอนนี้แล้วนางกลับไม่รู้สึกรับขานแม้แต่หน่อย ในใจพลันเกิดความเลื่อมใสตาม ความไม่เชื่อถือก่อนหน้านี้หายไปสิ้น

มนุษย์เราควรมีความศรัทธา เพราะนั่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ อย่างหนึ่ง ยามสิ้นหวังยังสามารถประคับประคองตนเองให้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ หลายวันนี้นางนอนเป็นศพอยู่บนเตียง รู้สึกเหมือนตนเองเป็นศพเดินได้ ไม่มีชีวิตชีวาแม้แต่หน่อย เป็นเพราะนางไม่เชื่อถืออะไรเลยใช่หรือไม่ ในช่วงเวลาที่สับสนถึงได้ทำใจไปหมด

ระหว่างขบคิด หลี่เมิ่งซีก็ได้ยินเชียวจวินกระแอมไอ นางดึงสติกลับมา พบว่าเขาไหว้เสร็จแล้ว กำลังมองนางอยู่ หลี่เมิ่งซีจึงรีบเข้าไปคุกเข่าบนเบาะรอง กราบไหว้ด้วยความศรัทธาจากใจจริง ปากสวดอธิษฐานในใจ พระโพธิสัตว์ผู้เมตตาและช่วยปัดเป่าทุกข์ให้มวลมนุษย์ เห็นแก่ที่ข้าน้อยกราบไหว้บูชาท่านอย่างจริงใจ จะช่วยชี้แนะหนทางให้ข้าน้อยช่วยให้ข้าน้อยหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ในเร็ววันได้หรือไม่

ท่องจบก็ทำตามเชียวจวิน กราบไหว้โดยให้ห้าส่วนจรดพื้น กราบไหว้ครบสามครั้งแล้วจึงจับมือจื่อชิวที่ยื่นเข้ามาประคอง ก่อนจะลุกขึ้น

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีลุกขึ้นแล้วจึงหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก จื่อชิวเห็นเช่นนั้นก็รีบกระตุกแขนเสื้อหลี่เมิ่งซีและส่งสายตาให้นาง

* ห้าส่วนจรดพื้น ความหมายตรงตัวคือการทำความเคารพโดยให้ห้าส่วนของร่างกายจรดพื้นพร้อมกัน ได้แก่ มือทั้งสอง เข่าทั้งสอง และหน้าผาก นอกจากนี้ยังใช้เป็นสำนวนหมายถึงเลื่อมใสอย่างยิ่ง

หลี่เมิ่งซีถึงนึกขึ้นได้ว่าจื่อชิว จื่อชุนอยากเลี้ยงเซียมซี เห็นเซียวจวินใกล้ จะเดินออกไปแล้วนางจึงรีบร้องเรียก "คุณชายรอง!"

เซียวจวินชะงักเท้า หันกลับมามองนาง

เห็นเซียวจวินหันกลับมา หลี่เมิ่งซีจึงเกิดความลังเล ทั้งสองมา ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน คุณชายรองผู้นี้กลับมีท่าทีอึดอัดขัดแย้ง อย่างมาก ตลอดทางทำตัวเหมือนคนใบ้ นางไม่อยากจะสนใจเขาเลยจริงๆ แต่เห็นสีหน้าคาดหวังของจื่อชิวแล้วจึงกระแอมเสียงค่อยก่อนพูด "คุณชายรอง คือว่า...มาถึงที่นี่แล้ว ภรรยาผู้น้อยอยากเลี้ยงเซียมซีดู สักหน่อยเจ้าคะ"

สองสาวใช้มองเซียวจวินอย่างประหม่า กลัวว่าภูเขาน้ำแข็งลูกนี้จะ ปฏิเสธ แต่เห็นเขาเงยไปเพียงครู่เดียวก็หมุนตัวเดินกลับมา แม้จะไม่ได้ พูดอะไร แต่เข้าใจได้ว่าเขาตกลงแล้ว สีหน้าของทั้งสองฉายความยินดี ทันที หากมิได้อยู่ในพระอุโบสถที่บรรยากาศเคร่งขรึม พวกนางจะต้อง กระโดดตัวลอยแน่

ประคองหลี่เมิ่งซีไปตรงบริเวณเลี้ยงเซียมซีแล้ว ทว่าเห็นหลี่เมิ่งซี ไม่ยอมเลี้ยงเซียมซีเสียที บ่ายเบี่ยงอยู่นาน จื่อชิวจึงก้าวออกไปรับ กระบอกเซียมซีจากสามเณรน้อย ใช้สองมือประคองไว้อย่างศรัทธา อธิษฐานในใจหลายคำและเขย่าเบาๆ ไม่นานไม้เซียมซีก็ร่วงลงมาอันหนึ่ง สามเณรน้อยหยิบขึ้นมาแล้วยื่นให้ด้วยสองมือ หลี่เมิ่งซียื่นมือไปรับ จื่อชิว ชะงืดหน้าเข้ามาอย่างตื่นเต้น *บนเซียมซีเขียนว่าอะไรบ้างนะ*

"มีเรื่องดีมาเยือนถึงหน้าบ้าน สั่งสมกุศลย่อมพบเจอเรื่องมงคล การแต่งงานและเรื่องอื่นล้วนราบรื่น ปวยไช้ได้ยาดีกลับแข็งแรง" หลี่เมิ่งซี

ถือเข็มชี่และอ่านเบาๆ

"เข็มชี่นี้ตีความอย่างไรหรือเจ้าคะ" จ๊อชิวมองหลี่เมิ่งชี่ ก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ

"ยังต้องตีความอีกหรือ ดูจากตัวหนังสือก็รู้แล้ว ความหมายคือราบรื่นทุกสิ่ง" เห็นจ๊อชิวมีสีหน้าร้อนใจ หลี่เมิ่งชี่จึงพูดสงเดช

"แต่บ่าวไม่ได้ป่วยนี่เจ้าคะ ไฉนเข็มชี่จึงบอกว่าป่วยใช้ได้ยากกลับแข็งแรง เข็มชี่นี้เหมาะกับสะไภ้รองมากกว่า"

จะบ้าตาย เข็มชี่มีเหมาะกับใครด้วยหรือ เจ้าคิดว่าเป็นการเลือกคู่หรือ! หลี่เมิ่งชี่ค้อนจ๊อชิวทีหนึ่ง จ๊อชิวปิดปากอย่างรู้กาลเทศะ

"อมิตาพุทธ สীগา หากอยากตีความเข็มชี่สามารถออกจากประตูนี้ ในวิหารข้างจะมีคนตีความเข็มชี่ให้" สามเถรน้อยซี่ประตูที่เชื่อมไปยังวิหารข้างพลางพูด

"สะไภ้รองกับจ๊อชุนรออยู่ตรงนี้ก่อน บ่าวไปครู่เดียวก็มาเจ้าคะ" จ๊อชิวฟังแล้วก้าวเท้าเดินออกไป แต่ถูกจ๊อชุนคว้าตัวไว้ "เดี๋ยวก่อน เสี่ยงเข็มชี่เสร็จพวกเราค่อยไปด้วยกัน"

จ๊อชิวเหลือบมองหลี่เมิ่งชี่ รู้สึกว่าตนเองร้อนใจไปสักหน่อย นางชะงักทันทีแล้วเดินกลับมา

จ๊อชุนรับกระบอกเข็มชี่มาและเขย่าอยู่นาน ไม่เข็มชี่หล่นลงมาอันหนึ่ง ไม่รอให้สามเถรน้อยก้าวเข้ามา จ๊อชิวก็แย่งไปก่อนแล้วอ่านออกมา "ยามว่างไว้กังวลนั่งอยู่เฉย กินอิมติ่มซาเอนกายพัก มีต้องเหน็ดเหนื่อยกายหรือใจ ไว้ทุกข์ภัยไว้หายนะแน่นอน"

"น่าจะหมายถึงชีวิตราบรื่นเช่นกัน เห็นที่พวกเจ้าสองคนคงจะ

โชคดีมาก ไปเถอะ ไปฟังว่าตำชื่อว่าอย่างไรบ้าง" หลี่เมิ่งซีฟังจื่อชิวอ่านจบ ก็ตีความหมายตามตัวหนังสือทันที

สองสาวใช้ฟังแล้วหน้าแดงเรื่อ ตีอกดีใจยิ่งนัก ประคองหลี่เมิ่งซีจะเดินออกไป จื่อชิวพลันชะงักเท้า ก่อนจะเอ่ยปากโหม่งน้ำว "สะใภ้รองเสีียง เชียมซีสักอันเถอะเจ้าคะ ไหนๆ ก็อุตสาหามาแล้ว ถือเสีียงว่าเสีียงทายเล่นๆ" จื่อชิวพูดพลางรับกระบอกเชียมซีมาจากสามเถวน้อย ยื่นให้หลี่เมิ่งซีด้วยสองมือ

ให้ตายหลี่เมิ่งซีก็ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ นางกำลังจะปฏิเสธ หางตาก็เหลือบไปเห็นเชียวจวินยืนอยู่ข้างๆ เขากำลังมองนางอย่างครุ่นคิด คิดถึงคำพูดของตนเองเมื่อครูนี่ที่บอกว่าจะเสีียงเชียมซี หากยามนี้จากไปโดยไม่เสีียงเชียมซีคงดูไม่ดีนัก นางจึงยื่นมือไปรับกระบอกเชียมซี เขย่าจนไม้เชียมซีร่วงลงมาอันหนึ่ง ถูกจื่อชิวเก็บขึ้นมาแล้วอ่าน "หยกมุกล้ำค่านั้นอยู่กับตัว มัวไปแสวงหาจากที่อื่น เหมือนคนถือไฟตามหาไฟ มีลู่หยุดไว้ไม่เห็น้อยเปล่า"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วขมวดคิ้วมุ่น *นี่คืออะไรกับอะไรกันแน่ แล้วอะไรคือมีลู่หยุดไว้ไม่เห็น้อยเปล่า!*

เชียมซีก็เป็นเช่นนี้แหละ หากเจ้าไม่เชื่อ ไม่เสีียงเลยจะดีกว่า แต่หากเสีียงเชียมซีแล้วไม่นำไปตีความให้ชัดเจนย่อมติดค้างอยู่ในใจ

จื่อชิวกับจื่อซุนต่างส่ายหน้า ไม่เข้าใจว่าตกลงเชียมซีนี้ดีหรือไม่ดีกันแน่ หมายถึงสะใภ้รองเห็น้อยเปล่าไปเอง หรือว่าสิ่งที่สะใภ้รองวางแผนมาทั้งหมดล้วนเป็นจันทราน้ำ น้ำ บุปผาในคันท้อง จื่อชิวลอบเสีียงใจภายหลัง นางไม่น่ายุสะใภ้รองเลย หากรู้แต่แรกว่าเป็นเช่นนี้ ไม่เสีียง

เซียมซีตั้งแต่แรกยังดีเสียกว่า

"เซียมซีพวกนี้หากเชื่อก็ก็น่าจะมีจริง ไม่เชื่อก็ก็น่าจะไม่มี สะใภ้รองอย่าเชื่อถือเลย พวกเรากลับกันเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวคุณชายรองจะรำคาญเอาได้"

หลายวันนี้สะใภ้รองทำใจไปเสียทุกเรื่อง หากนี่เป็นเซียมซีที่แย่มาก จะมีใช่เป็นการซ้ำเติมชีวิตสะใภ้รองหรือ จ๊อชิวคิดเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่กล้าไปตีความเซียมซีอีก นางรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

จ๊อซุนกำลังจะอ้าปาก แต่กลับถูกจ๊อชิวถล่มตาสี

หลี่เมิ่งซีเห็นเมื่อครู่จ๊อชิวยังร้อนใจอยากไปตีความเซียมซี ยามนี้กลับพูดว่าจะกลับ จึงเข้าใจความหวังดีของอีกฝ่าย ในใจนางพลั้งรู้สึกประทับใจ ต่อให้ชีวิตนี้ไม่เป็นไปตามที่หวังเพียงใด หากได้มีคนที่จงรักภักดีเช่นนี้คอยติดตามนางก็พอแล้ว

คิดเช่นนี้จึงหันไปพูดกับเซียวจวิน "คุณชายรองโปรดรอสักครู่ ภรรยาผู้น้อยตีความเซียมซีเสร็จแล้วจะกลับมา" พุดจบเห็นเซียวจวินไม่เอ่ยอะไร จึงถือว่าเขาอมรับแล้ว หลี่เมิ่งซีให้จ๊อชิวประคองเดินไปที่ประตู

ทั้งสามเดินออกจากประตูโดยมีสามเถรน้อยนำทาง มุ่งหน้าไปยังวิหารข้าง มีสามเถรน้อยรูปหนึ่งเดินออกมาจากวิหารเจริญธรรมพอดี เห็นทั้งสามเดินมาก็เข้าไปประนมมือเอ่ยว่า "อิมิตาภพุทธ สีกาจะตีความเซียมซีหรือ จั๊งอว้นต้าซือเจ้าอาวาสวัดนี้รออยู่ในวิหารเจริญธรรมแล้ว"

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจ๊อชิวแวบหนึ่ง จั๊งอว้นต้าซือผู้นี้ไม่พบคนง่าย ๆ มิใช่หรือ ไฉนจึงมาตีความเซียมซีให้ผู้อื่นได้เล่า

"เห็นที่สะใภ้รองจะนับเป็นคนที่มีวาสนา พวกเราเข้าไปกันเถอะ

เจ้าคะ" จี๋อชิวฟังแล้วความกลัดกลุ้มบนใบหน้าก็หายเป็นปลิดทิ้ง นาง
ว่าเรื่องขึ้นมาอีกครั้ง ต้าซือที่ถูกเล่าขานจนกลายเป็นบุคคลมหัศจรรย์เป็น
ฝ่ายอยากพบสะใภ้ตัวเอง เห็นที่สะใภ้ของนางจะมีใช้คนธรรมดาเลย

"ได้ รับประทานชื่อฟู* น้อยท่านนี้นำทางด้วย"

หลี่เมิ่งซีให้จี๋อชิวประคอง นางทำท่าจะเดินไปข้างหน้า กลับเห็น
สามแฉกน้อยประนมมือทั้งสองข้าง พุดกับจี๋อชิวและจี๋อซุน "อมีตวาพุทธ
สี่กาทังสองท่าน หากจะตีความเชื่อมซีเชิญท่านนั้น"

หืม ลีกลับถึงเพียงนี้เชียวหรือ ไม่ให้เข้าไปด้วยกัน? หลี่เมิ่งซี
เกิดความลังเล ในใจนางไม่นับถือภิกษุชั้นสูงอะไรทั้งนั้น สำหรับคนยุค
ปัจจุบันเช่นนางแล้ว จี๋อชิวกับจี๋อซุนที่เอาใจใส่มีความสำคัญกว่าภิกษุ
ชั้นสูงผู้นั้นมาก

"จึงอวีนต้าซือจะพบท่านถือเป็นโอกาสที่หาได้ยากนัก สะใภ้ของรีบ
ไปเถอะเจ้าคะ บ่าวตีความเชื่อมซีเสร็จแล้วจะรอท่านอยู่ที่หน้าวิหาร
เจริญธรรม"

ฟังคำพุดจี๋อชิวแล้ว หลี่เมิ่งซีขบคิดดูแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย
นางเดินตามสามแฉกน้อยไปยังวิหารเจริญธรรม พอถึงหน้าบันได หลี่เมิ่งซี
ก็ชะงักเท้า นางมองขึ้นไปบนบันไดสูงแล้วสุดท้ายใจลึก ขณะกำลังจะก้าวขึ้นไป
มือข้างหนึ่งพลันยื่นมาประคองนางจากทางด้านหลัง

* ชื่อฟู เป็นคำที่ใช้เรียกภิกษุสงฆ์ แม่ซี หรือนักพรต บางครั้งอาจมีฉายาอยู่ข้างหน้า

48

หลี่เมิ่งซีร่างกายแข็งทื่อ หันไปมองก็พบว่าเซียวจวินเดินตามอยู่ข้างหลังตลอด แม้จะไม่ชินที่เขาประคองนางเช่นนี้ แต่ถึงอย่างไรก็เคยกราบไหว้ฟ้าดินด้วยกัน ผลักเขาออกไปคงไม่ค่อยดีนัก อีกร่างกายนางก็อ่อนแอมาก มองขึ้นบันไดที่ค่อนข้างสูงนั้นแล้ว ท่าทางจะลำบากจริงๆ นางจึงยื่นมือให้เขาประคองแล้วก้าวขึ้นไป ดวงตามองตรงไปข้างหน้าตลอดเวลา จึงไม่ทันสังเกตว่าเซียวจวินที่ประคองนางอยู่นั้นมีสีหน้าอ่อนโยนอย่างยิ่ง มุมปากก็ยกขึ้นนิดๆ

พอขึ้นบันไดและเข้าไปในวิหารเจริญธรรมแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงปล่อยมือของเซียวจวิน สามเณรน้อยรูปหนึ่งพานางไปที่หน้าประตูข้างหลี่เมิ่งซีก้าวเท้าเข้าไป เซียวจวินกำลังจะตามไปด้วย แต่สามเณรน้อยกลับประนมมือเอ่ยว่า "อิมิตาภพุทธ ประสกปรตรอยู่ที่นี่"

หลี่เมิ่งซีหันมามองเขาแวบหนึ่ง เห็นเขาพยักหน้าให้นางและยืนอยู่

ข้างประตู หลีเม็งซีจึงพยักหน้าให้เขาเช่นกันก่อนจะเดินเข้าไป

เข้าไปด้านในแล้ว เหยหน้าก็เห็นภิกษุชราคิ้วขาวเคราขาวรูปหนึ่ง
ห่มจีวรสีแดงนั่งอยู่บนเบาะรอง สองมือวางบนหัวเข่า คิดว่าน่าจะเป็น
จิ้งอวินต้าซือ

เห็นหลีเม็งซีเข้ามา เขาจึงประนมสองมือเอ่ยว่า "อมีตาทพุทธ"

หลีเม็งซีก้าวไปข้างหน้า ประนมมือทั้งสองข้างแล้วไหว้ "ข้าน้อย
คารวะจิ้งอวินต้าซือ ได้ยินชื่อเสียงของต้าซือมานาน วันนี้ได้พบ นับเป็น
บุญวาสนาที่สั่งสมมาสามชาติจริง ๆ"

"อมีตาทพุทธ สึกไม่ต้องมากพิธี เจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกัน เชิญนั่ง
ลงเถอะ"

ยามนี้สามเถรน้อยที่พาหลีเม็งซีเข้ามาหีบเบาะรองมาอีกอันแล้ว
วางลงที่แทบเท้าหลีเม็งซี นางคารวะจิ้งอวินต้าซืออีกสองครั้ง ก่อนจะก้าว
ขึ้นไปคุกเข่าและนั่งลงบนเบาะรอง

จิ้งอวินต้าซือมองบุคคลตรงหน้าพลันลอบตระหนกในใจ เขาที่
บำเพ็ญตบะมาร้อยปี คิดว่าสามารถมองทะลุห้าร้อยปีก่อนและห้าร้อยปี
หลังจากนี้ได้ กลับมองบุคคลตรงหน้าไม่ออกแม้แต่บ่อย เนื่องจากคำนวณ
ได้ว่าเยียนอ่องมีอายุในใจหมายจะชิงตำแหน่งรัชทายาท ทำให้ราษฎร
ต้าฉีเดือดร้อน ชีวิตลำบากยากแค้น และสตรีตรงหน้าจะเป็นบุคคลสำคัญ
ที่สามารถขจัดเคราะห์ภัยครั้งนี้ได้ การประสพเคราะห์ภัยครั้งนี้ของนาง
จำต้องได้รับการชี้แนะจากเขา เขาจึงมาพบนางที่วิหารเจริญธรรมด้วย
ตนเอง

ยามประจันหน้ากับสตรีที่ดวงชะตาผูกอยู่กับต้าฉีทั้งหมด เขา

กลับมองอนาคตของนางไม่ออกโดยสิ้นเชิง รู้สึกเพียงว่าอนาคตของนาง
เลื่อนรางไปหมด ยิ่งมองไม่เห็นถึงที่มาของนาง รวากับนางมิใช่คนของ
ตำชี หลีเม้งซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้านี้เอง ทว่ากลับทำให้จิ้งจอกตัวนี้อู้อึ้งกว้างเปล่า
ล่องลอย ในใจพลันตระหนก เขาหลบห้องอมิตาภพุทธในใจติดๆ กัน

จะบ้าตาย! ให้ท่านมาตีความเชื่อมชี มิได้มาฟังท่านสวดมนต์

หลีเม้งซึ่งเห็นจิ้งจอกตัวนี้อู้อึ้งตรงหน้าไม่เอ่ยถึงการตีความเชื่อมชี
เอาแต่เบิกตาที่เป็นประกายเจิดจ้าราวคบเพลิงมองประเมินนางขึ้นๆ ลงๆ
ไม่หยุด ปากยังคงสวดมนต์อย่างต่อเนื่อง นางก็รู้สึกไม่พอใจ แต่อย่างไร
ตำชีก็เป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องนับถือ นางไม่กล้าล่วงเกินจริงๆ

นางกระแอมเสียงค่อยแล้วจึงเอ่ยว่า "ข้า่น้อยเพิ่งเสียงเชื่อมชีได้
อันหนึ่ง ในใจสงสัยจึงอยากขอให้ตำชีช่วยชี้แนะ" พูดจบก็ยื่นเชื่อมชีในมือ
ออกไปอย่างนอบน้อม

"หยกมุกล้ำค่านั้นอยู่กับตัว มัวไปแสวงหาจากที่อื่น เหมือนคน
ถือไฟตามหาไฟ มีผู้หยุดไว้ไม่เหนี่ยวเปล่า อมิตาภพุทธ สীগา นี่เป็นเชื่อมชี
กลางค่อนไปทางดี หยกล้ำค่าซ่อนอยู่ที่หินข้างกาย สীগากลับดันดันไป
แสวงหาที่อื่น เชื่อมชีอันนี้หมายถึงคนถือไฟตามหาไฟ ทุกเรื่องรอให้ถึง
เวลาย่อมประสบความสำเร็จเอง สীগาย่าได้กังวลใจไปเลย รอให้ถึงเวลา
แล้ว เรื่องราวย่อมสำเร็จสมดังใจหมาย"

สรุปคำพูดของภิกษุชรานี้ได้เพียงคำเดียวว่า ตอนนี้เจ้ากำลังถือ
โคมไฟตามหาไฟ อย่าเหนี่ยวเปล่าอีกเลย ไฟก็อยู่ในมือเจ้านั้นแหละ
แค่รอคอยอย่างอดทนก็พอ

หลีเม้งซึ่งฟังแล้วโมโหเหลือเกิน เหลวไหลทั้งเพ เชื่อมชีไม่ดีเจ้าก็พูด

มาตามตรงเถอะ ประเดี๋ยวไปประเดี๋ยวเหนื่อยเปล่าอยู่นั่น ข้างกายข้า
นอกจากภูเขา น้ำแข็งแล้วยังจะมีหยกงามกับก้อนหินเสียที่ไหนเล่า
ผีเท่านั้นแหละที่จะเชื่อคำพูดบ๊าบของเจ้า ข้าเป็นปัญญาชนที่มาจาก
ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หากเชื่อเจ้าก็แปลกแล้ว

ดังนั้นหลี่เหมิงซึ่งจึงพูดอย่างไม่พอใจเล็กน้อย "ข้าน้อยรู้ลึกเพียง
ตรงหน้ามีตสนิท มีหนทางให้เดินเสียที่ไหน ยิ่งไม่เห็นไฟเหมือนที่ต้าซือว่า
มาด้วย เหตุใดต้าซือจึงกล่าวเช่นนี้"

มองหญิงสาวตรงหน้าที่โห้งอย่างยิ่งแล้ว จิ้งอวินต้าซือจึงเงิบไป
ครู่หนึ่ง มือลูบเคราแล้วตอบว่า "อิมิตาภพุทธ เชื่อมชี้นของสีกาตีความ
เช่นนี้จริงๆ เพียงแต่อาตมาบำเพ็ญตบะมาน้อย คำนวณไม่ได้จริงๆ ว่า
สีกามาจากที่ใด รู้เพียงว่าสีกาเป็นบุคคลสูงศักดิ์ คิดว่าสีกาคงมิใช่คนของ
โลกนี้ สีกาสามารถบอกอาตมาได้หรือไม่ว่าสีกามาจากแห่งหนใด บางที
อาตมาอาจพอชี้แนะได้บ้าง"

คำพูดนี้ของจิ้งอวินต้าซือทำเอาหลี่เหมิงซึ่งตกใจจนเหงื่อเย็นไหล
ท่วมตัว

ให้ตาย คงมิใช่คำนวณได้จริงๆ ว่านางมาจากอนาคตกระมัง นาง
เก็บความรู้สึกดูแคลนในใจพลางตั้งสติมองสบสายตาเจิดจ้าดูครบเพลิง
ของจิ้งอวินต้าซือ ก่อนจะตอบเสียงเรียบ "ต้าซือ เดิมที่ข้าน้อยเป็นบุตรสาว
ของนายท่านหลี่ หลี่ชิงคบตีในเมืองฝิงหยาง เนื่องจากเมื่อหลายเดือน
ก่อนคุณชายรองสกุลเซียวว่าที่ประมุขสกุลสูงศักดิ์ในเมืองฝิงหยาง
ป่วยหนัก ข้าน้อยจึงได้แต่งเข้าสกุลเซียวเพื่อเสริมมงคล วันนี้เดินทางมา
จุดธูปขอคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับคุณชายรองที่นี่ แน่نونว่าข้าน้อยย่อมมา

จากคฤหาสน์สกุลเขียว"

จึงอวีนต้าชื่อจ๊อบจ้องสตรีตรงหน้าเนิ่นนาน ทว่ากลับไม่เห็นเบาะแสใดๆ แม้แต่น้อย เขาลอบคิดในใจ นางช่างเก่งกาจยิ่งนัก คนทั่วไปหากถูกเขากัดคันด้วยบาร์มีแห่งธรรมที่มองไม่เห็น เกรงว่าปานนี่คงควบคุมตนเองไม่ได้มานานแล้ว ทว่านางกลับสุขุมเยือกเย็นได้เช่นนี้ ดวงตากระจ่างใสดูจใสยน้ำไม่ปรากฏแววววดกแล้วแม้แต่บ่อย สะอาดบริสุทธิ์เหมือนเด็กที่ปราศจากความชั่วร้าย ไม่แปดเปื้อนมลทินเลยแม้แต่บ่อย ปากเขาท่องคำว่าอมิตาภพุทธ ในใจเลื่อมใสสตรีตรงหน้ามากยิ่งขึ้น

หลี่เมิ่งซีเห็นภิกษุชราผู้นี้เอาแต่สวดมนต์แล้วก็นึกกลัว นางรู้สึกว่ภิกษุตรงหน้าลึกล้ำยากจะคาดเดา ขึ้นปล่อยให้เขาสวดมนต์ต่อไป ดีไม่ดีเขาอาจรู้ว่ นางทะเล่ มิติมา เห็นจ๊อบจ๊อบต้าชื่อมือลูบเครา เงียบงันไม่พูดจาด้วยรู้ว่ เขาไม่เชื่อว่ จาของนางเมื่อครู่นี้ จึงกระแอมเสีงค่อยแล้วพูดต่อ "ต้าชื่อ โลกนี้มีเรื่องขอโชคชะตาและการเวียนว่ ยตายเกิดจริง ๆ หรือโชคชะตาที่สวรรค์กำหนดไว้แล้วจะไม่เปลี่ยนแปลงแน่หรือ ในเมื่อมิอาจเปลี่ยนแปลง แล้วไยต้องมาเกิดในโลกนี้ด้วยเล่า ช้าน้อยงุนงนไม่เข้าใจเลย หวังว่ต้าชื่อจะช่วยชี้นะได้"

"อมิตาภพุทธ สีกา ความหมกมุ่นมีอยู่แคในใจเท่านั้น ขอถามหน่อยว่ ผู้เสื่อในป็นหน้าจะพบดอกไม้ในป็นนี้ได้อย่างไร ่อมิตาภพุทธ วาสนาและการพบพานจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จผลได้ สีกามีต้องเหน็ดเหนื่อยไป สิ่งที่อยู่ตรงหน้าจึงจะเป็นของจริง"

คำพูดนี้ของจ๊อบจ๊อบต้าชื่อทำให้หลี่เมิ่งซีบรรลู่แจ้ง ตรงหน้ากระจ่างปลอดโปร่งทันใด นางปล่อยวางอดีตนานแล้ว และใช้ชีวิตอยู่ในยุคโบราณ

ที่แสนจะยำแย่นี้อย่างสงบเสงี่ยมมาโดยตลอด ยิ้มมองดอกไม้หน้าเรือน
ผลิตบานและร่วงโรย แต่หลายวันนี้นางกลับหมกมุ่นกับเรื่องราวในอนาคต
ที่ไม่อาจล่วงรู้ได้ บั๊ใจเชื่อว่าในเมื่อต้านทานไม่ได้แล้วไยต้องต้านทาน
ด้วย ดังนั้นจึงหดหู๋ใจมาตลอด ใช้ชีวิตไม่ต่างจากศพเดินได้

ย่อนพิจารณาดูให้ดี อนาคตยังไม่เริ่มต้นขึ้นเสียด้วยซ้ำ แล้วจะรู้ได้
อย่างไรว่าโชคชะตาจะเป็นจริงหรือไม่ เหตุใดวันนี้จึงต้องใช้ชีวิตอย่างไม่มี
ความสุขเช่นนี้ด้วยเล่า อนาคตจะเป็นอย่างไรนั้นก็ช่างมันเถอะ ข้าจะ
ไขว่คว้าเพียงสิ่งที่ข้าต้องการ จมลอยไปตามคลื่นก็ช่าง เพราะข้าจะจดจำ
เพียงวันนี้เท่านั้น คิดแล้วหล่เม็งซี่จึงลุกขึ้นคารวะ "ใคร่ครวญให้ดีแล้ว เป็น
ข้าน้อยเองที่ยึดติดเกินไป มีทิฐิมากถึงเพียงนี้ แล้วจะหลุดพ้นได้อย่างไร
ขอขอบคุณคำซื้อที่ชี้แนะหนทาง"

"อมิตาภพุทธ สีกา อาตมาขอตัวก่อน"

มองเงาร่างของจิ้งอวิ้นดำซื้อที่จากไป หล่เม็งซี่ก็ซบเหวอเม็ดเล็กที่
ซึ่มออกมาบนหน้าผาก นางลอบตัดสินใจว่าวันหน้าอย่ามาที่วัดหรือ
อารามพวกนี้บ่อยนักเลยจะดีกว่า ไม่นานนี้อาจมีบุคคลลึกลับที่มีวิชา
อาคมซ่อนอยู่จริงๆ แล้วมีการเปิดเผยเรื่องที่น่างทะเลยมิตีมา กระทั่งทุกคน
เห็นนางเป็นตัวประหลาด นางอาจจะถูกจับไปเผาทั้งเป็นก็ได้

หล่เม็งซี่เดินช้าๆ ออกจากวิหาร ด้วยไม่เห็นเงาร่างของเขี้ยวจิ้ง
นางจึงคิดจะรออนอกวิหาร กวาดตามองรอบวิหารเจริญธรรมที่เต็มไปด้วย
ด้วยพระพุทธรูปสูงต่ำอันผอมแตกต่างกันไป องค์นี้มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็น
พระโพธิสัตว์กวนอิน องค์นี้แน่นอนว่าย่อมเป็นเหวินชูผู้ช่า* แล้วองค์นี้เป็น

* เหวินชูผู้ช่า คือหนึ่งในสี่พระโพธิสัตว์ของศาสนาพุทธ ประกอบด้วย เหวินชูผู้ช่า (พระมัญชุศรีโพธิสัตว์)
กวนชื้ออินผู้ช่า (พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์) ผู้เสียนผู้ช่า (พระสมันตภัทรโพธิสัตว์) และตั้งผู้ช่า (พระ
กษิตครรภโพธิสัตว์)

ใครเล่า

มองพระโพธิสัตว์ทั้งหลายที่มีสีหน้าและอากัปกริยาที่หลากหลาย เห็นพวกเขาบ้างก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน บ้างก็ถลึงตาดุดัน บ้างก็เผยอริมฝีปาก นิดๆ ไบหน้าระบายยิ้มน้อยๆ บ้างก็นั่งขัดสมาธิ ประนมนิ้วทั้งสิบเข้าด้วยกัน บ้างก็หลับตาลงครึ่งหนึ่ง ในมือถือพระคัมภีร์ มองดูรอบหนึ่งแล้ว นางก็แยกแยะได้เพียงแค่สององค์เท่านั้น

อดคิดถึงชาติก่อนตอนไปเที่ยววัดเช่าหลินไม้ได้ นางก็เคยเข้าไป เยือนวิหารแบบนี้เช่นกัน ช่างในมีพระโพธิสัตว์ในอิริยาบถต่างๆ มัคคุเทศก์ คอยแนะนำพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ ชั่วขณะหนึ่งหลี่เม็งซีเหมือนได้ ย้อนกลับไปในชาติก่อน ภาพในชาติก่อนซ้อนทับกับภาพในชาตินี้ วิหาร เหมือนกัน พระโพธิสัตว์เหมือนกัน นางเหมือนกัน ทำให้นางแยกไม่ได้ว่า ตรงหน้านี้เป็นความจริงหรือความฝัน รวากับยามนี้นางอยู่ในชาติก่อน และแค่นั้นไป พอตื่นจากฝัน ทุกอย่างก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิม คิดแล้วจึง เปล่งเสียงเบาๆ "บุปผามีไช้บุปผา สายหมอกมีไช้สายหมอก มาเยือนกลางดึก ฟ่ำสาจากลา ยามมาประหนึ่งฝันคงอยู่มีนาน ยามจากไปดุจเมฆสลายสูญ"

หมუნตัวกลับมาเห็นเขี้ยวจวินยื่นอยู่หน้าประตูวิหาร ขมวดคิ้วแน่น ครั้นเห็นเขี้ยวจวินตัวเป็นๆ ยืนอยู่ตรงหน้าเช่นนี้ หลี่เม็งซีจึงกลับ สู่ความเป็นจริงในที่สุด ความทรงจำในชาติก่อนพวกนั้นเป็นเพียงความฝัน ไปแล้วจริงๆ

"คุณชายรอง"

"กลอนของซีเออร์ฟิงแล้วดีก็คืออยู่หรือก แต่กลับชวนให้รู้สึกเหมือน หลุดพ้นจากโลกนี้ไป กลอนเช่นนี้วันหน้าแต่งให้น้อยลงหน่อยจะดีกว่า"

เมื่อครูเซียวจวินรู้สึกเหมือนหลี่เมิ่งซีว่างเปล่าและล่องลอย ฟังบทกลอนนี้แล้ว เขารู้สึกว่านางสามารถจากไปราวความฝันได้ ทั้งไม่รู้ว่าจะไปตามหนทางใดที่ใดด้วย ดังนั้นจึงนึกเกลียดชังกลอนบทหนึ่งของหลี่เมิ่งซีและวิจารณ์ส่งเดช

ถึงอย่างไรก็มีใช้กลอนที่นางแต่งเองอยู่แล้ว เขาจะมีความเห็นอย่างไรที่ช่าง หลังจากฟังคำชี้แนะของจิ้งอวีนต้าซือ หลี่เมิ่งซีจึงคลี่คลายปมในใจได้ ยามนี้อารมณ์นางดียิ่ง จึงไม่ยอกถือสาเซียวจวินที่ขอบจับผิดผู้อื่น

"ภรรยาผู้น้อยมักได้ยินมาว่าพระโพธิสัตว์กวนอินช่วยบรรเทาทุกข์ภัยได้ทุกอย่าง มีคำขอนับพันก็ตอบรับคำขอนับพันนั้น ทำตัวเป็นเรือให้มนุษย์ข้ามทะเลแห่งความทุกข์ เป็นความจริงหรือไม่" หลี่เมิ่งซีอภัยให้เซียวจวินอย่าง 'ใจกว้าง' ทั้งยังชวนคุยอย่างอารมณ์ดี

"ย่อมเป็นความจริงแน่นอน พระพุทธองค์สามารถบรรเทาความทุกข์ที่เกิดจากการเกิดแก่เจ็บตายของมนุษย์ได้ หากมนุษย์ประสบความสำเร็จปรารถนาแล้วไปขอให้พระพุทธองค์คุ้มครอง ย่อมสามารถหลุดพ้นจากทะเลแห่งทุกข์ได้ ครั้งนี้ข้าป่วยหนัก ท่านย่าก็มาขอร้องพระพุทธองค์ด้วยตนเอง เข้าถึงได้หายดี ดังนั้นวันนี้ท่านย่าจึงให้พวกเรามาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน"

ฟังเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าต่างหากที่เป็นพระโพธิสัตว์ หากไม่มีข้า เกรงว่ายามนี้เจ้าคงเหลือแต่ซากไปแล้ว ไม่เชื่อหรือกว่าพระโพธิสัตว์กวนอินจะช่วยเจ้าได้จริงๆ! หลี่เมิ่งซีเหลือบมองเซียวจวินอย่างไม่พอใจอยากสั่งสอนเขาเสียเหลือเกิน ให้เขาคารวะนางสักสามที แต่ความจริงมักโหดร้ายเสมอ

ความคิดเช่นนี้จึงได้แต่คิดอยู่ในใจเท่านั้น

"ในเมื่อศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้ พวกเรามาแล้วก็กราบไหว้สักหน่อยเถอะ เพียงแต่พระโพธิสัตว์มีมากมายเช่นนี้ ภรรยาผู้น้อยไม่รู้จักกราบไหว้องค์ไหนดี หรือว่าต้องกราบไหว้ทั้งหมด"

คิดถึงความศรัทธาของคนโบราณแล้ว หลี่เมิ่งซีคิดว่าในเมื่อเข้ามาในวิหารเจริญธรรมนี้แล้ว ย่อมสมควรกราบไหว้สักหน่อย นับดูแล้วที่นี้ก็มีพระโพธิสัตว์ทั้งหมดสิบเอ็ดองค์ คิดว่าหากต้องกราบไหว้ทั้งหมดจริง นางคงต้องเหนื่อยตายก่อนแน่ จึงถามออกมาอย่างกลัดกลุ้ม

เซียวจวินมองนางแวบหนึ่งอย่างสงสัย เรื่องทั่วไปเช่นนั้นนางไม่รู้ได้อย่างไร

"ซีเออร์ไม่รู้หรือว่าเข้ามาในวิหารแล้ว ไม่ว่าในวิหารจะมีพระโพธิสัตว์กี่องค์ ปกติแล้วให้กราบไหว้สามครั้งเป็นอันใช้ได้"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วโอบหน้าปลิ้นขึ้นสีแดงเรื่อ ก่อนจะก้าวไปข้างหน้าช้าๆ คุกเข่าลงบนเบาะรองและกราบไหว้อย่างจริงจังสามครั้ง พอลุกขึ้นเซียวจวินก็ตามเข้ามากราบไหว้สามครั้ง

เซียวจวินกับหลี่เมิ่งซีกราบไหว้พระโพธิสัตว์ในวิหารเจริญธรรมเสร็จก็เดินออกมาด้วยกัน คิดถึงท่าที่เสื่อมใสจริงใจของเขาตอนไหว้พระ หลี่เมิ่งซีจึงเอ่ยถามเรื่อยเปื่อย "ตอนไหว้พระคุณชายรองท่องอะไรหรือ"

"นิโม อมิตาภพุทธ เมื่อครูซีเออร์ก็ท่องเช่นนี้มิใช่หรือ"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้ว พอลึกถึงบทสวดบูชาเจ้าแม่กวนอินที่ตนท่องแล้ว ก็อดหน้าแดงไม่ได้ นางจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

เห็นหลี่เมิ่งซีไม่พูดอะไร เซียวจวินก็มองนางอย่างเคลือบแคลง เขา

พบว่าหลี่เมิ่งซีเป็นคนเฉลียวฉลาด เรื่องอะไรขอเพียงชี้แนะสักเล็กน้อย นางก็เข้าใจแล้ว ทว่าความรู้ทั่วไปเช่นนี้นางกลับสู้เด็กคนหนึ่งไม่ได้เลย ด้วยซ้ำ ต้าฉินนับถือศาสนาพุทธ เรื่องพวกนี้อาจารย์ในสำนักศึกษาสอนสั่ง มาตั้งแต่เล็ก ต่อให้ไม่เคยไปสำนักศึกษาก็น่าจะเคยเห็นและเคยได้ยิน จากบิดามารดาบ้างสิ

กล่าวได้ว่าสิ่งที่คนต้าฉีต่างรู้กันทั่วนั้นนางกลับไม่รู้เลยแม้แต่หน่อย แต่ไม่ว่าอย่างไร เห็นหลี่เมิ่งซีสามารถสนทนากับเขาอย่างผ่อนคลาย เช่นนี้ได้ก็ดีใจมากจริงๆ เชี่ยวจวินลอบยินดีในใจ ไม่เสียแรงที่เขาทุ่มเท ความคิดไปมาก สุดท้ายก็ใช้อุบายพานางมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้นางออกมาเที่ยวเล่นผ่อนคลายได้อย่างเปิดเผย วิธีนี้นับว่าได้ผลจริงๆ ด้วย มองดูหลี่เมิ่งซียามนี้ ไหนเลยจะมีท่าทีหัดหู่เฉกเช่นหลายวันก่อน อีก หลี่เมิ่งซีที่สุขุมเยือกเย็นคนเดิมกลับมาแล้ว เขาแปลกใจจริงๆ ว่า จิ้งอวิ้นต้าซือพูดอะไรกับนาง พอนางออกมาจากวิหารก็ราวกับมีชีวิตใหม่ อยากรู้อย่างนั้น กับเขาก็ไม่ห่างเหินเหมือนก่อนหน้านี้อีก ทว่ายามนี้เขามีอาการเอ๋อถามสิ่งใดออกไปได้ ขอเพียงเห็นนางไม่เป็นไรก็ดีมากแล้ว

ออกจากวิหาร เชี่ยวจวินประคองหลี่เมิ่งซีก้าวลงบันไดที่ละก้าว อย่างเป็นธรรมชาติ

จื่อชิวกับจื่อซุนที่รออยู่ข้างล่างเห็นคุณชายรองเดินออกจากวิหาร มาพร้อมกับสะไภ้รอง ทั้งคุณชายรองยังประคองสะไภ้รองด้วยท่าทางที่สนิทสนม ทั้งสองต่างก็เบิกตาโต ดวงตาแทบจะถลนออกมา

จื่อชิวตั้งสติได้ก่อนจื่อซุนไม่ได้! ข้าจะปล่อยให้คุณชายรองเข้าใกล้ สะไภ้รองในรัศมีสามเสี้ยวไม่ได้! หาไม่แล้วสะไภ้รองจะถูกคุณชายรอง

ทำร้ายเอาได้

คิดถึงตรงนี้อัจฉริยก็ก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า ทว่าถูกจ๊อบซุนคว้าตัวไว้เสียก่อน

จ๊อบซุนรู้สึกว่ายามนี้คุณชายรองกับสะใภ้รองดูประหลาดกันอย่างมาก พวกนางที่เป็นเพียงป่าวทางที่ดีควรจะหลบไปให้ไกลสักหน่อย เห็นจ๊อบซุนไม่รู้กาลเทศะเช่นนี้จึงรีบคว้าตัวอีกฝ่ายไว้แล้วส่ายหน้ากับนาง

จ๊อบซุนไม่สนใจแม้แต่น้อย นางปิดมือจ๊อบซุนออกพลางก้าวฉับๆ เข้าไปหาหลี่เมิ่งซี เหลือบมองเซียวจวินแวบหนึ่งแล้วพูดเสียงค่อย "คารวะคุณชายรอง สะใภ้รอง"

หลี่เมิ่งซีเห็นจ๊อบซุนเดินเข้ามาจึงหดมือกลับมาแล้วให้จ๊อบซุนเป็นคนประคอง ก่อนจะก้าวลงบันไดต่อ

จู่ๆ นิ้วเนียนนุ่มที่กุมไว้ในมือถูกชักออกไป ทำให้เซียวจวินที่ในอกเต็มไปด้วยความอ่อนโยนพลันรู้สึกว่างโหวง เมื่อฝ่ามือของตนเองว่างเปล่าแล้ว เขาก็รู้สึกเศร้าใจราวกับบางสิ่งได้ขาดหายไป

เขาเหลือบมองจ๊อบซุนด้วยสายตาเย็นชาพลางเดินตามหลังทั้งสองด้วยสีหน้าบึ้งตึง เห็นสีหน้าเย็นชาแบบนี้จนชินแล้ว หลี่เมิ่งซีกับจ๊อบซุนต่างก็ทำเป็นมองไม่เห็น

มองจ๊อบซุนข้างหน้าที่ทำตัวเป็นแม่ไก่หวงไข่แล้ว เซียวจวินก็ขมวดคิ้วมุ่น ตั้งแต่เมื่อไรกันที่สาวใช้ผู้นี้แสดงออกถึงความเป็นอรกับเขา

เดินไปตามทางจนออกจากซุ้มประตู เซียวชยากับคนอื่นๆ รออยู่นอกประตูแล้ว เห็นพวกเขาออกมา ต่างก็เข้ามาค้ำับ สั่งให้คนจูงม้ามาและเตรียมรถม้า

จื่อชิวกับจื่อซุนมองร้านรวงสองข้างทาง ก่อนจะสะกิดแขนเสื้อ
 หลี่เมิ่งซีเบาๆ พลางส่งสายตากับนาง เดิมทีการเดินทางก็เป็นสัญชาตญาณ
 ของสตรีอยู่แล้ว หายากที่สาวใช้สองคนจะได้ออกมา ขามาเห็นสอง
 ข้างทางเต็มไปด้วยสินค้ากระจุกกระจิกละลานตา ในใจก็แทบจะอดทน
 ไม่ไหวอยู่แล้ว ด้วยรู้ว่ามาไหว้พระจึงไม่กล้าทำตัวเสียมารยาท

ตอนนี้ไหว้พระเสร็จแล้ว ดูเหมือนเซียวจวินเองก็อารมณ์ดีทีเดียว
 ทั้งเห็นว่าเป็นกานกว่าจะเที่ยงวัน ทั้งสองจึงเกิดความคิดอยากเดินดูของ

หลี่เมิ่งซีเห็นสองสาวใช้ยื่นคิ้วขยิบตาอย่างร้อใจก็รู้ความในใจของ
 พวกนาง นางตามใจสองคนนี้มากจริงๆ อีกอย่างนางเองก็อารมณ์ดีมาก
 นี้ก็อยากเดินเที่ยวเล่นเช่นกัน มองเซียวจวินที่กำลังจะพลิกตัวขึ้นม้า ลังเล
 ครู่หนึ่ง หลี่เมิ่งซีจึงก้าวออกไปพูด "คุณชายรอง คือว่าภรรยาผู้น้อยมาที่นี่
 เป็นครั้งแรก จึงอยากเดินชมร้านรวงสองข้างทางสักหน่อย"

ฟังคำของหลี่เมิ่งซีแล้ว เซียวจวินก็นิ่งคิดไปครู่หนึ่ง ยังคงมีสีหน้า
 เย็นชา ทว่าก็ส่งเชือกบังเหียนให้เซียวซย่าด้านข้าง จากนั้นเดินตามพวกนาง
 ไปที่ร้านค้า ทำตัวมีต่างจากองค์กรักษัฟักษ์ดอกไม้ม

เห็นคุณชายรองเดินตามสะไกรออกไปแล้ว เซียวซย่าก็ทำหน้าที่ตั้งงัน
 คุณชายรองเจรจาจ่ายตายเป็นี่ตั้งแต่เมื่อใด เขาเกลียดการเดินทางของเป็น
 ที่สุดมิใช่หรือ!

เซียวซย่ายืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น กว่าจะได้สติเซียวจวินก็จากไปไกลแล้ว
 เขารีบส่งเชือกบังเหียนให้บ่าวชายที่อยู่ด้านข้าง ก่อนจะเร่งฝีเท้าตามไป

จื่อชิวกับจื่อซุนถือปิ่นเงินที่เพิ่งซื้อมาเมื่อครู่นี้ พวกนางพูดคุยกัหวเราะ
 และเปรียบเทียบกัน มองสาวใช้สองคนนี้แล้ว หลี่เมิ่งซีก็ส่ายหน้าอย่าง

จนใจ แต่ป็นเงินอันหนึ่งมิใช่หรือ ยังต้องประชันกันอยู่ครึ่งค่อนวัน นิสัยเหมือนเด็กจริงๆ นางลืมนไปเสียสนิทว่าร่างกายนางในตอนนี้อันยังโตไม่เท่า จี้อชีวิตด้วยซ้ำ!

เชียวจวินเอามือโพล่หลังเดินตามอยู่ห่างๆ รวากับสุนัขจิ้งจอกหางยาวตัวหนึ่ง บางครั้งเขาก็แหวะคูของจุกจิกบนแผงลอยกับเชียวชยา ทว่าความสนใจส่วนใหญ่ล้วนอยู่กับภรรยาที่อยู่ข้างหน้า ในตลาดที่วุ่นวาย เช่นนี้ เขากลัวจริงๆ ว่าพวกนางจะพลัดหลงไป แต่ก็มิอาจลดศักดิ์ศรีของตนเองไปเดินข้างกายนางได้

การปฏิบัติตัวเช่นนี้ของเขาจึงเป็นไปตามกฎรัศมีสามเหลี่ยมที่จี้อชีวิต กำหนดขึ้น นายบ่าวกลุ่มนี้จึงกลายเป็นภาพที่แปลกตาในตลาดแห่งนี้

เงยหน้าเห็นด้านหน้ามีร้านขายหยกร้านหนึ่ง หลี่เมิ่งซีจึงเดินเข้าไป จี้อชีวิตกับจี้อซุนก็ตามเข้ามาพร้อมด้วยเสียงที่ดังเจี๊ยวจ๊าว เครื่องหยกในร้านฝีมือประณีตกว่าหยกบนแผงลอยข้างนอกมากนัก บรรจุในกล่องงดงามและวางอยู่บนชั้น ทั้งสามพิจารณาอย่างละเอียด

นี่ไม่เหมือนกับทองคำ หลี่เมิ่งซีไม่มีความชื่นชอบเครื่องหยกเป็นพิเศษ นางเพียงมองด้วยสายตาชื่นชมไปที่ละชิ้นเท่านั้น

เชียวจวินตามเข้ามาและนั่งลงบนเก้าอี้สานที่อยู่ข้างประตู

พ่อค้าในเมืองฝิงหยางน้อยนักที่จะไม่รู้จักคุณชายรองสกุลเชียวทันที่ที่หลังจู้เห็นเขาเข้ามาในร้านก็ตรงมาทักทายอย่างกระตือรือร้น

เชียวจวินโบกมือเป็นสัญญาณให้หลังจู้ไปยุ่งกับงานของตนเอง เขาเพียงสั่งชามาหนึ่งกาและนั่งดื่ม เชียวชยาเอามือโพล่หลังยืนอยู่ด้านข้างเชียวจวิน

"สะใภ้รอง ท่านดูกำไลหยกนี้สิ เปล่งประกายแวววาวเหมาะกับท่านมาก หลงจู้ เอาหยกอันนี้ออกมาให้พวกเราดูหน่อย"

จื่อชิวตาลายไปกับเครื่องหยกที่วางอยู่เต็มร้าน นางตื่นเต้นเป็นพิเศษก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเครื่องประดับศิระระส่วนใหญ่ของสะใภ้รองนำไปจำหน่ายหมดแล้ว ตอนนี้แม้ร้านยาอู่ซุนเริ่มมีกำไรแล้ว ทว่าตอนนั้นจำหน่ายไปแบบมิจาคู่ได้คืนได้ สะใภ้รองเองก็ยังไม่ได้ซื้อเครื่องประดับเพิ่มเลยสักชิ้น ยากนักที่จะมีโอกาสเลือกดูด้วยตนเอง นางจึงอยากเลือกซื้อให้สะใภ้รองสักหน่อย ลืมไปเสียสนิทว่าพวกนางออกมาไหว้พระ ไม่ได้ติดเงินมามากนัก

"ลูกค้าท่านนี้ ท่านตาแหลมจริงๆ กำไลหยกคู่นี้ทำจากหยกเหลืองซึ่งเป็นหยกเหอเถียน* ที่หายาก ท่านดูฝีมือแล้วดูประกายหยกนี้สิ ตลอดถนนเส้นนี้มีแต่ร้านของเราเท่านั้นที่มี ขอบอกลูกค้าอย่างไม่ปิดบังว่าเครื่องหยกในร้านเราส่วนใหญ่ล้วนมีเพียงชิ้นเดียว ท่านสามารถซื้อไปได้ อย่างสบายใจ ไม่ไปซ้ำกับใครแน่นอน ควรค่าแก่การเก็บสะสมยิ่งนัก"

เห็นจื่อชิวถูกใจกำไลหยกเหลืองที่ดีที่สุดนี้ในร้าน หลงจู้จึงแนะนำอย่างกระตือรือร้น เขาเห็นคุณชายรองสกุลเซียวเดินตามพวกนางเข้ามา คิดว่าคุณชายรองสกุลเซียวต้องเป็นคนจ่ายเงินแน่ มีหรือจะไม่ขายของอย่างเต็มที่ ว่ากันว่าคุณชายท่านนี้ใจป้ำมาแต่ไหนแต่ไร

รับกำไลหยกมาจากหลงจู้แล้ว จื่อชิวจึงลองสวมลงบนข้อมือหัตถ์เม็งซี พลังพูด "สินนี้เหมาะกับผิวของสะใภ้รองจริงๆ พวกเราเอาอันนี้แล้วกัน"

"เจ้าลืมไปแล้วหรือ เหล่าไ้จิวินมอบหยกมันแพะให้ข้าอันหนึ่งแล้วเหมือนจะงามกว่าหยกอันนี้เสียอีก"

* หยกเหอเถียน เป็นหยกเนื้อนุ่มที่หายากชนิดหนึ่ง เนื้อละเอียด มีความยืดหยุ่นทนทานสูง มีต้นกำเนิดอยู่ที่เขตเหอเถียนในทิเบต หยกเหลืองเป็นหยกเหอเถียนประเภทหนึ่งที่มีสีเหลือง หายากและล้ำค่ามาก

"ลูกค้านี่ ท่านพูดผิดเสียแล้ว ในบรรดาหยกเหอเถียน หยกเหลือง นับว่าหายากที่สุด เป็นของล้ำค่าในบรรดาหยกทั้งหลาย รองลงมาจึงเป็น หยกมันแพะ กำไลคู่นี้ ไม่ต้องพูดถึงด้านฝีมือว่าหาว่าร้านที่สองในต้าซีไม่ได้ อีกแล้ว แต่วัตถุดิบก็หายากยิ่งแล้ว ท่านลองส่องดูกับแสงแดดสิ นี่เป็น หยกเหลืองอย่างดี หยกมันแพะจะเทียบได้อย่างไร หากท่านถูกใจจริงๆ ชำน้อยตัดใจอมลดราคาให้ท่านบางส่วนเลยก็ได้" หลงจู้เห็นหลี่เมิ่งซี ไม่มีเจตนาจะซื้อจึงพรรณนาถึงสรรพคุณอย่างชะมัดเขม้น

"หลงจู้ กำไลนี้ขายเท่าไร" จื่อชิวฟังแล้วตื่นเต้น

"เห็นว่าท่านเป็นคนตาแหลม ทั้งยังคิดจะซื้อจริงๆ ชำน้อยคิดตาม ราคาต้นทุนเลยแล้วกัน ถือว่าคบหาเสียหาย ไม่แพงเลย ท่านจ่ายมาสาม พันตำลึง กำไลนี้ย่อมเป็นของท่านแน่นอน"

สามพันตำลึง?! จื่อชิวลูบอกเสื้อ นึกขึ้นได้ว่านางมีเงินติดตัวแค่ ห้าสิบตำลึงเท่านั้น นางแลบลิ้นออกมาแล้วเบนสายตาไปทางอื่น

เดิมหลี่เมิ่งซีก็ไม่คิดจะซื้ออยู่แล้ว ยิ่งได้ยินราคาที่สูงลิ่วเช่นนี้ นางจึงถอดกำไลส่งคืนให้หลงจู้ ก่อนจะเอ่ยว่า "พวกเราไม่ซื้ออันนี้หรือกรบกวนท่านเก็บให้ดีเถอะ พวกเราจะดูอย่างอื่น"

"ลูกค้านี่ ท่านอย่าไปดูอย่างอื่นเลย ท่านลองดูกำไลหยกนี้ อีกครั้งเถอะ ต้องเงินเท่าใดจึงจะซื้อได้" เห็นหลี่เมิ่งซีมองไปทางอื่นโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย หลงจู้ก็รับกำไลกลับมาอย่างผิดหวัง แอบเหลือบมอง คุณชายรองสกุลเซียวกก็เห็นเขาก็หันหน้าตีมน้ำชา ไม่ได้มองมาทางนี้เลย แม้แต่น้อย จึงเก็บกำไลหยกกลับไปอย่างไม่เต็มใจ

"สะไภ้รองดูนี่สิเจ้าคะ ค่างคาวตัวนี้อัปลักษณ์จริงๆ!"

หลี่เมิ่งซี้มองตามมือของจื่อซุนไป เห็นหยกประดับสี่เหลี่ยมเข้มลาย
เมฆและฝูง* ดวงตาพลันชะงัก นางก้าวเข้าไปซ้ำๆ และพิจารณาอย่าง
ละเอียด

"หลงจู้ ข้าอยากดูหยกประดับชิ้นนี้"

หลงจู้เห็นพวกนางไม่ซื้อกำไลหยกเหลืองก็ผิดหวังมาก ครั้นเห็น
หยกประดับที่พวกนางจะดูมีราคาไม่เท่าไร ความกระตือรือร้นก็หมดไป
นานแล้ว จึงหยิบออกมายื่นส่งให้แล้วแนะนำง่าย ๆ "หยกประดับชิ้นนี้แกะสลัก
จากหยกตุ๋ชานอย่างดี เป็นสี่เหลี่ยมเข้มตลอดอัน ท่านดูบริเวณที่เป็นสีขาว
ตรงนี้สิ ถูกแกะสลักเป็นลายเมฆอย่างประณีต สอดรับกับสี่เหลี่ยมของตัวหยก
ทำให้ดูงดงามยิ่งขึ้น"

หลี่เมิ่งซี้ยื่นมือไปรับหยกประดับที่หลงจู้ส่งให้ นางกุมไว้ในมือแล้ว
ลูบเบาๆ ซ่างเป็นความรู้สึกที่คุ้นเคยเหลือเกิน ซาดิก่อนนางพกหยก
ประดับแบบนี้ติดตัวตลอด เพราะเป็นหยกที่ท่านย่าทิ้งไว้ให้ ท่านย่าเคย
บอกว่าขอเพียงพกมันไว้ก็จะมีความสุขไปชั่วชีวิต

น่าเสียดาย นางทะลุมิติมาแต่วิญญาณ จำได้ว่าตอนที่อยู่ใน
โรงพยาบาล หยกประดับแบบนี้ยังแขวนอยู่กับคอ เห็นหยกประดับที่อยู่
ตรงหน้านี้แล้ว นอกจากลายแกะสลักที่ไม่เรียบสิ้นเหมือนกับในซาดิก่อน
แล้ว ไม่ว่าจะปัดลวดลาย ขนาด สี หรือคุณภาพล้วนเหมือนกันทั้งสิ้น ปลายนิ้ว
ที่ลูบหยกประดับพลันสั่นนิดๆ ความทรงจำในซาดิก่อนทะลักเข้ามาดูจ
กระแสน้ำ

ปู่ย่า และพ่อแม่ที่รักใคร่เอ็นดูนาง คาดว่าร่างของนางที่อยู่ที่นี่คง

* ลายฝูง เป็นลวดลายที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคลของจีน มักจะประกอบด้วยค้างคาว เนื่องจากค้างคาวใน
ภาษาจีนออกเสียงว่า 'เปียนฝู (蝙蝠)' ซึ่งมีเสียงพ้องกับคำว่า 'ฝู (福)' ที่แปลว่า โชคลาภ

ตายไปแล้วกรรมัง คนผมขาวส่งคนผมดำ พ่อแม่จะต้องเจ็บปวดแทบ
ขาดใจแน่ ยังมีพวกเพื่อนสนิทของนางอีก ถ้าหากว่านางมีสุสาน เวลาถึง
เทศกาลพวกเขาจะไปเยี่ยมนางที่สุสานหรือไม่

มองหยกประดับชั้นนี้แล้ว ดวงตาของหลี่เมิ่งซีค่อยๆ พรว้าเลื่อน

"สะใภ้รอง ค้างคาวตัวนี้อัปลักษณ์จริงๆ พวกเราคูชั้นอื่นแะจะเจ้าคะ"

จื่อซุนเห็นหลี่เมิ่งซีมองหยกประดับอย่างหม่นหมอง เจียบงันไม่พูดจา
จึงพูดกับนางพลางยื่นมือออกไป หมายถึงจะหยิบหยกประดับชั้นนั้นคืน
หลงจู้

"หยกประดับชั้นนี้ชื่อว่าหยกประดับลายเมฆและผู้ ประกอบด้วย
ลายเมฆกับลายค้างคาว ลายเมฆสื่อถึงความสมปรารถนาที่ต่อเนื่อง
ไม่สิ้นสุด ลายค้างคาวสื่อถึงโชคลาภที่มีอยู่ทุกหนแห่ง สองสิ่งนี้เป็น
สัญลักษณ์ของความสุขและความสมปรารถนาที่ไม่สิ้นสุด จะอัปลักษณ์
ได้อย่างไร ท่านอย่าเคยบอกว่าคนที่สวมหยกประดับชั้นนี้จะมีสุขไป
ชั่วชีวิต"

"ท่านอย่า? คนที่บ้านเดิมของสะใภ้รองหรือเจ้าคะ บ่าวไม่เคยได้ยิน
สะใภ้รองพูดถึงมาก่อนเลย"

ฟังคำถามของจื่อซุนแล้ว มือของหลี่เมิ่งซีก็สั่นนิดๆ บ้านเดิมในชาติ
นี้ของนางไม่มีท่านอย่าจริงๆ นั่นแหละ เมื่อครู่ใจลอยไปถึงได้เอ่ยถึงเรื่อง
เมื่อชาติที่แล้ว

ขณะกำลังคิดว่าจะกลบเกลื่อนอย่างไรก็ได้ยินหลงจู้พูดว่า "ยังคง
เป็นลูกค้าท่านนี้ที่รู้จักของ ท่านพูดถูกจริงๆ สวมหยกประดับนี้ก็เพื่อขอ
ความเป็นสิริมงคลและขอให้สมปรารถนา"

"หลงจู้ หยกประดับชั้นนี้ราคาเท่าไร ข้าซื้อ จื่อชิว จ่ายเงิน"

"สูหยินท่านนี้ เห็นว่าท่านเป็นคนดูของเป็น ข้าน้อยคิดไม่แพงหรอก คิดท่านแค่หนึ่งร้อยตำลึงก็พอ ข้าน้อยรับรองว่าคุ้มแน่นอน ท่านรอประเดี๋ยว ข้าน้อยจะห่อให้เดี๋ยวนี้"

จื่อชิวแอบสะกิดหลังเหม็งซีแล้วพูดเสียงค่อย "สะใภ้รอง บ่าวไม่คิดว่า จะต้องมาซื้อของ จึงติดเงินมาเพียงห้าสิบตำลึง หรือเราจะลองถามหลงจู้ ดูว่าฝากไว้ก่อนได้หรือไม่ พรุ่งนี้ค่อยให้พี่ชายมาจ่ายเงิน"

หลังเหม็งซีขบคิดดูแล้วจึงพยักหน้า "ก็ได้"

สองคนนี้ล้มไปเสียดสนิทว่าข้างหลังยังมีเทพเจ้าแห่งเงินทองตามมา ด้วย และกำลังนั่งดื่มชาอยู่ตรงนั้น!

จื่อชิวเงยหน้าพูดกับหลงจู้ "หลงจู้ วันนี้พวกเรานำเงินมาไม่พอ หยกประดับชั้นนี้ข้าถูกใจ ขอจองไว้แล้วฝากไว้ที่ท่านก่อนได้หรือไม่ พรุ่งนี้ข้าค่อยส่งคนมาจ่ายเงินและรับไป"

หลงจู้ฟังคำพูดนี้แล้วก็ตะลึงงัน คุณชายรองสกุลเซียวนั่งอยู่ตรงนั้น มิใช่หรือ จะขาดแคลนเงินแค่นี้ได้อย่างไร แอบชำเลืองมองคุณชายรองสกุลเซียว เห็นเขากำลังก้มหน้าจิบน้ำชา

ไม่ได้มาด้วยกันหรอกหรือ! หลอกให้ข้ายุ่งหัวหมุนอยู่ตั้งนาน! เงินแค่หนึ่งร้อยตำลึงยังไม่มีปัญญาจะจ่ายเลย ดูก็รู้ว่ากอบโกยกำไรด้วย ไม่ได้แน่

คิดถึงตรงนี้ก็บังเกิดความดูแลน ทั้งเห็นว่าหยกประดับชั้นนี้ได้ กำไรไม่มากนัก หลงจู้จึงขึ้นเสียงสูงทันใด แล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "อะไรกัน! ลูกค้า ถ้าท่านไม่มีเงินก็ออกมาแต่แรกสิ! ให้ข้าน้อยปรนนิบัติ

ท่านเลือกของอยู่ตั้งนาน สุดท้ายท่านกลับไม่มีเงินจะซื้อของเสียได้ ท่านไม่มีเงินซื้อหยกประดับนี้ ไม่แน่ว่าอีกไม่นานอาจถูกคนอื่นเลือกไปก็ได้ หากลูกค้าทุกคนเป็นเหมือนท่านหมด พวกเราคงไม่ต้องทำการค้าแล้ว!"

เสียงอะอะไววายของหลงจูทำให้คนในร้านต่างชะงักและหันมามอง เชียวจวินที่กำลังดื่มชาได้ยินคำพูดนี้แล้วใบหน้าพลันบึ้งตึงทันที เขาวางถ้วยชากำลังจะลุกขึ้นกลับไปได้ยินจื่อชิวพูดขึ้นมาว่า "หลงจู เจ้าพูดเช่นนี้ได้อย่างไร ใช่ว่าพวกเราไม่มีเงินจริงๆ เสียหน่อย แคंबังเอิญวันนี้ไม่ได้มาติดตัวมาด้วยเท่านั้น ดวงตาสุขุขของเจ้าอย่าได้ถูกผู้อื่นเช่นนี้อีก หากโมโหขึ้นมาจริงๆ ร้านเล็กๆ ของเจ้าแห่งนี้ซ้าก็ซื้อได้!"

จื่อชิวเห็นหลงจูเปลี่ยนสีหน้าไปทันทีเมื่อได้ยินว่าพวกนางไม่มีเงิน ทั้งยังเห็นลูกค้าในร้านมองมา นางจึงควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ลืมไปแล้วว่าตนอยู่ที่ใด รีบอ้าปากได้กลับไปทันที

เชียวจวินฟังคำพูดของจื่อชิวแล้วก็สงบลง เขายกถ้วยชาขึ้นดื่มแล้วเฝ้าดูความครึกครื้นต่อ

หลงจูคิดไม่ถึงว่าจะเจอคนร้ายกาจเช่นนี้ ถูกย่อนจนใบหน้าแดงก่ำ อึกอักอยู่นานก่อนจะพูดเสียงเรีบบ "ท่านลูกค้าเป็นเทพเจ้าแห่งเงินทองร้านเล็กๆ ของข้าต้อนรับไม่ไหวหรอก เชิญท่านไปที่อื่นเถอะ ที่นี้คับแคบต่ำต้อยอย่าทำให้เสียสหายของท่านเลย" หลงจูไล่คนด้วยคำพูดประโยคเดียว

จื่อชุนเห็นว่าหลี่เมิ่งซีชอบหยกประดับชิ้นนี้จริงๆ นางจึงลอบตาคาหิ จื่อชิวว่าปากไว แอบสะกิดแขนเสื้อหลี่เมิ่งซีแล้วพูดเสียงค่อย "ในเมื่อสะใภ้รองชอบ ทั้งยังเป็นเงินไม่เท่าไร บ่าวจะไปขอให้คุณชายรองจ่ายเงินให้เจ้าคะ" จื่อชุนพูดพลางหมุนตัวจะเดินไป ทว่านางถูกจื่อชิวคว้าตัวไว้

แล้วถลึงตาใส่

หลี่เหมิงซีเห็นคนในร้านต่างมองมา ใบหน้าจึงอดร้อนผ่าวไม่ได้
ในใจโมโหหลงจู๊ที่ถูกผู้อื่น แต่อย่างไรตนเองก็ไม่ได้พกเงินออกมาจริงๆ
นับว่าเป็นฝ่ายผิดก่อน ขึ้นโต้แย้งกันต่อไปก็มีแต่จะขายหน้า

มองหยกประดับในมือพลางคิดในใจ ช่างเถอะ ต่อให้ชู้กลับมา
ย่อนกลับไปในตลาดก่อนไม่ได้ วางไว้ข้างกายก็ทำให้เสียใจเปล่าๆ หลี่เหมิงซี
คิดแล้วจึงวางหยกประดับลงบนโต๊ะคิดเงิน "พวกเราไปกันเถอะ!" พูดจบ
ก็ให้จื่อชิวประคองเดินออกไปข้างนอก

จื่อชิวยังคงไม่หายโมโห นางหันกลับมาพูดกับหลงจู๊ "หลงจู๊ ทางที่ดี
เจ้ารีบตรวจนับสินค้าตั้งแต่คืนนี้เถอะ พรุ่งนี้เช้าจะส่งคนมาซื้อร้านของเจ้า!"

เชียวจวินที่นั่งดื่มชาอยู่ด้านข้างตะลึงงัน จากไปเช่นนี้เลยหรือ

เห็นหลงจู๊เสียมารยาทกับหลี่เหมิงซี เดิมทีเขาก็อยากจะเข้าไปสั่งสอน
แต่เห็นท่าทางร้ายกาจของจื่อชิวแล้ว พอลึกว่านางชอบขัดขวางเขาไม่ให้
ใกล้ชิดกับหลี่เหมิงซีอยู่เรื่อย ในใจจึงมีโทสะ คิดจะกำราบนางเสียบ้าง
คิดว่าหากนางทนไม่ไหวจะต้องมาขออภัยเขาแน่

ระหว่างที่รอก็เห็นว่าทั้งสามราวกับหลงลืมเขาแล้วเดินตรงออกจาก
ร้านไป ใบหน้าปลั่งดำทะมึน นางไม่รู้หรือว่าเขาสามารถแบกท้องฟ้าแทน
นางได้

ไฉนเวลาสำคัญจึงไม่คิดว่ามีเขาอยู่ข้างหลังนางเล่า ในใจโมโห
แต่ก็หวังว่าสามคนจะเดินออกไปไกลจนเป็นอันตราย เขาจึงส่งสายตากับ
เชียวชยา ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นตามไป

พวกหลี่เหมิงซีเดินออกมาด้วยความโมโห จื่อซุนเดินไปพลางบ่น

• ขอดึงเทพหินไฟ 3

จ๊อชิวไปด้วย "เป็นเพราะเจ้าคนเดียว ไม่ให้เข้าไปหาคุณชายรอง ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย พวกเราจึงต้องอับอายขายหน้าเช่นนั้น หายากที่สะใภ้รองจะมีของที่ถูกใจ พลัดไปช่างน่าเสียดายจริงๆ พวกเราไม่ได้ขาดแคลนเงินจริงๆ สักหน่อย"

"ถ้าคุณชายรองจะจ่ายเงิน ป่านนี้คงจ่ายไปนานแล้ว ยังจะนั่งจิบน้ำชาดูพวกเราถูกคนอื่นรังแกอยู่เฉยๆ เช่นนี้รี! ให้ฝากความหวังไว้ที่หาหวังหาไต่เย็นหมดแล้วกระมัง!"

"เช่นนั้นก็ไม่ควรพูดว่าพรุ่งนี้จะมาซื้อร้านสิ พวกเราจะเอาอะไรมาซื้อหรือ จะว่าไปต่อให้มีเงิน ผู้อื่นเปิดร้านมาตั้งนานก็ย่อมมีภูมิหลังอยู่บ้าง ให้เงินเท่าไรก็ไม่ขายหรอก เจ้าจะทำอันใดได้"

"ขุนเจียงองค์รักษ์ของรัชทายาทเคยบอกพี่ชายว่าอยู่ในมิงหยาง หากพวกเรามีเรื่องอะไรขอให้บอกเขา สะใภ้รอง บ่าวไม่ชอบท่าทีของคุณชายรองที่ไม่สนใจใยดีท่าน เห็นท่านถูกรังแกแล้วยังไม่ก้าวออกมา พรุ่งนี้บ่าวจะให้พี่ชายไปขอร้องรัชทายาทให้ซื้อร้านเครื่องหยกนี้เสียไม่เชื่อหรือกว่าขาดคนไม่เอาไหนอย่างคุณชายรองไปจะซื้อร้านหยกไม่ได้!"

"รัชทายาท?! สะใภ้รอง พวกท่านไปรู้จักรัชทายาทตั้งแต่เมื่อไรเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีไม่ยอมให้คนอื่นรู้เรื่องที่ตนสาบานเป็นพี่น้องกับรัชทายาท เพราะไม่ยอมมีปัญหาที่ผ่านมาจึงไม่ได้เล่าให้จ๊อชุนฟัง เห็นนางถามถึงจ๊อชิวตอบไม่ถูก ได้แต่มองหลี่เมิ่งซีด้วยสายตาขอความช่วยเหลือ

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจ๊อชิวแวบหนึ่งพลางลอบตำหนินางในใจว่าขาดความยับยั้งชั่งใจเกินไปแล้ว แค่ต้องการเอาชนะก็ถึงกับจะขอให้รัชทายาทซื้อร้านค้าให้เชียวหรือ ไม่พูดถึงว่าเรื่องเล็กแค่นี้สมควรขอร้องรัชทายาท

หรือไม่เลย เอาแค่เรื่องที่ว่าข้างกายไม่มีใครรู้เรื่องเครื่องหยก ชื่อร้านกลับ
มาแล้วใครจะเป็นผู้ดูแลเล่า

ด้วยรู้ว่าจือชิวโมโหเพราะตนถูกรังแก ยิ่งโมโหเพราะเสียวจวัน
ไม่ยอมออกหน้า หลีเมิ่งซีจึงไม่ได้ตำหนินางมากนัก เพียงตอบเสียงเรียบ
"องค์กรข้าราชการหายาไปซื้อยาที่ร้านยาชุนบ่อๆ นานวันเข้าจึงคุ้นเคย
กัน วันหน้าจือชิวอย่าดูวามเช่นนี้อีก เจอเรื่องอะไรต้องหัดสุขุมเสียบ้าง
ต่อให้พวกเราชื่อร้านนั้นมาด้วยความอยากเอาชนะก็ไม่มีปัญญาจะ
จัดการดูแลหรอก เรื่องนี้ไว้วันหน้าค่อยพูดถึง ไซ้แล้ว คุณชายรองเล่า ไฉน
จึงยังไม่ออกมาอีก"

ฟังคำพูดหลีเมิ่งซีแล้ว จือชิวก็รู้สึกว่ตนเองว่วามเกินไปจริงๆ นาง
รีบผงกศีรษะรับคำ ได้ยินสะเก็ร้องพูดถึงคุณชายรอง หันกลับไปมองถึง
พบว่าคุณชายรองยังไม่ออกมา สามคนมองหน้ากันไปมา ทว่าไม่มีใคร
ยอมเดินกลับไปร้านหยกอีก

สุดท้ายหลีเมิ่งซีจึงพูดว่า "ช่างเถอะ ถูกหลงจู้ก่อกวนเช่นนี้ อารมณ์ดี
หายไปหมดแล้ว พวกเรารออยู่ตรงนี้แล้วกัน! ช้าเร็วคุณชายรองก็ต้องออก
มาแน่ ไกลี่เพียงแล้ว รอคุณชายรองออกมาแล้ว พวกเราก็ค่อยกลับกัน"

49

เซียวจวินตามมาอย่างร้อนใจ เห็นทั้งสามรออยู่ข้างหน้าไกลออกไป ก็ให้โมโหเหลือเกิน ตอนนี้อำได้แล้วหรือว่าต้องรอเขา แล้วเมื่อครูพวกนาง มัวทำอะไรอยู่ ถูกคนรังแกแล้วยังไม่รู้จักเรียกเขากอีก!

เห็นพวกนางยืนอยู่ริมถนนก็รู้ว่าคงไม่เดินออกไปไกลแล้ว เมื่อมีความมั่นใจ เซียวจวินจึงตีหน้าเย็นชาทำเป็นไม่มองพวกนาง แล้วเดินตรงเข้าไปในร้านขายภาพด้านข้าง

หลี่เมิ่งซีเห็นเซียวจวินไม่สนใจพวกนางก็รู้ว่าเขาโกรธ จึงเหลือบมองสองสาวใช้ เห็นพวกนางต่างก็ยืนนิ่งมองเซียวจวินอยู่เช่นกัน นางจึงค่อยใส่ทั้งสองคน ยืนนิ่งอยู่ท่ามแล้ว ยังไม่รีบตามไปอีก!

ทั้งสามเดินตามเซียวจวินไป เมื่อเขาได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นอยู่ข้างหลัง มุมปากพลันมุ่ครอยยิ้มน้อยๆ ก้าวเท้าเดินดูภาพวาดและอักษรอย่างสบายใจ

สมัยโบราณร้านขายภาพเป็นสถานที่อันสูงส่ง ผู้มาล้วนเป็นบัณฑิต และปัญญาชน ในร้านแม้มีลูกค้ามาก แต่กลับเงียบสงบยิ่ง มีลูกค้าออกความเห็นกับภาพบางภาพเป็นบางครั้ง แต่ก็สนทนากันด้วยเสียงแผ่วเบา ด้วยเกรงจะรบกวนความสงบของผู้อื่น

หลี่เมิ่งซีไม่ได้ชื่นชอบภาพวาดเป็นพิเศษ แต่กลับชอบบรรยากาศเงียบสงบเปี่ยมด้วยกลิ่นอายของปัญญาชนเช่นนี้ ทำให้นางคิดถึงวัฒนธรรมกาพย์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เห็นเขี้ยวจิ้งจอกอักษระและภาพวาดบนผนัง ด้วยสีหน้าดีมด่า ไม่เย็นชาเป็นน้ำแข็งเหมือนที่ผ่านมาแล้ว นางก็คิดไม่ถึงว่าภูเขาน้ำแข็งลูกนี้จะชอบอักษระและภาพวาดเป็นพิเศษ นางเดินตามหลังเขา ดูภาพวาดไปเรื่อยเปื่อย

เสียงพิณพลุณดังขึ้น ทำลายความเงียบสงบในร้านขายภาพนี้ไป ทั้งยังเป็นบทเพลง 'ยืมเยี่ยยุทธจักร' ที่หลี่เมิ่งซีคุ้นเคยเป็นอย่างดี

รัชทายาทอยู่ข้างบน?!

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจือชิวด้วยสายตาดังคำถาม จือชิวมองนางอย่างงุนงงเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาให้ดี นี่มิใช่ฝีมือตีพิณของรัชทายาทแน่ ครั้นเห็นจือชิวส่ายหน้าให้นางนิดๆ จึงยังแน่ใจในความคิดของตนเอง

เหมือนหินก้อนหนึ่งที่โยนลงกลางทะเลสาบ ก่อให้เกิดคลื่นน้ำขึ้นแล้วซันแล้ว บทเพลงนั้นนอกจากนางกับรัชทายาทแล้วก็ไม่มีใครรู้จัก หรือจะเป็นคนที่ทะเลลุมิตีมาเหมือนกัน ว่ากันว่าพวกที่ทะเลลุมิตีมาล้วนชมชอบในบทเพลง 'ยืมเยี่ยยุทธจักร' นี้

ความรู้สึกของการเจอสหายเก่าในต่างแดนพลันผุดขึ้น ทั้งคุ้นเคยและร้อใจ ก่อกรวนให้จิตใจนางไม่อาจสงบลงได้ ทำให้นางหมุนตัวเดิน

ไปตามเสียงพิณอย่างเร่งร้อน

"สะใภ้รอก ท่านจะทำอะไรเจ้าคะ" จี๋อชิวเห็นดังนั้นก็รีบร้องเรียก

ได้ยินเสียงจี๋อชิว เซียวจวินจึงหันกลับมา มองตามสายตาของนางไป เขาก็เห็นหลี่เมิ่งซีเดินไปยังชั้นสองอย่างเร่งร้อน ในใจลอบตระหนก เขาไม่เคยเห็นผีทำนองสับสนถึงเพียงนี้มาก่อน จึงรีบหมุนตัวตามไป

หลี่เมิ่งซีเดินตามเสียงพิณมาถึงหน้าประตูประณีตบานหนึ่งบนชั้นสอง บ่าวชายข้างประตูเพิ่งจะเอ่ยว่า "ลูกข้าโปรดหยุดก่อน" ประตูก็ถูกหลี่เมิ่งซีผลักเปิด นางทอดสายตามองเข้าไปก็เห็นคุณชายท่าทางสุภาพส่งางามคนหนึ่งสวมชุดคลุมยาวผ้าตัวนสีฟ้าอันฉูดฉาด งามราวรูปเป็นหาง่ายๆ ไม่ได้สวมเกี้ยว เสื้อตัวในสีขาวและผมดำจับแน่นให้เขาดูล่องลอยยิ่งขึ้น เขานั่งขัดสมาธิอยู่หน้าพิณโบราณ สองมือลูบไล่สายพิณด้วยท่าทางเปี่ยมด้วยพลัง

มองชายหนุ่มตรงหน้าแล้ว ชั่วขณะหนึ่งที่หลี่เมิ่งซีทำอะไรไม่ถูก เสียงพิณหยุดลงกะทันหัน คุณชายผู้นั้นเงยหน้ามองมา เมื่อสบตากับหลี่เมิ่งซีแล้วตาเขาก็เป็นประกาย ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "แม่นางท่านนี้เจ้า..."

ยังพูดไม่จบ เซียวจวินที่รุดตามมาข้างหลังก็ยื่นมือมาดึงหลี่เมิ่งซีออกไปด้านข้าง ก่อนที่เขาจะก้าวมาแทน

คุณชายผู้นั้นเห็นเซียวจวินเดินเข้ามาก็รีบลุกขึ้นคารวะ "พี่เซียวไม่พบกันนาน ท่านมาไหนจึงไม่บอกสักคำเล่า น้องชายเสียมารยาทแล้ว ท่านนี่คือ..."

เซียวจวินคลายมือที่จับหลี่เมิ่งซีเอาไว้แล้วเดินขึ้นหน้า สองมือ

ประสานเข้าด้วยกัน "ข้าก็คิดว่าผู้ใดกันที่มีอารมณ์สุนทรีย์ถึงเพียงนี้ ที่แท้เป็นน้องเถานี่เอง"

หลังทักทายกันแล้ว เห็นสายตาคู่คนชายเถามองหลี่เมิ่งซีทอประกายประหลาด เชี่ยวจวินจึงหันไปหาหลี่เมิ่งซีแล้วโอบนางเข้ามาในอ้อมกอดเบาๆ โดยไม่รู้ตัว ก่อนจะแนะนำคนทั้งสองให้รู้จักกัน "ซีเออร์ คุณชายผู้นี้คือคุณชายเถา เถาจวินตง เขียนหนังสือที่โด่งดังในเมืองฝิงหยาง น้องรัก นี่คือพี่สะใภ้ของเจ้า"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วก็เบี่ยงตัวออกจากอ้อมกอดของเชี่ยวจวิน นางก้าวซ้ำๆ ขึ้นไปยกกายเล็กน้อย "หลี่เมิ่งซีคารวะคุณชายเถา บุ่มบ่ามเข้ามารบกวนแล้ว ขอคุณชายเถาโปรดอภัยด้วย เมื่อครู่ได้ยืมบทเพลงของคุณชายเถาแล้วรู้สึกประทับใจ เป็นบทเพลงที่เปี่ยมด้วยปณิธานอันแรงกล้าจริงๆ เฉากเช่นคลื่นใหญ่กระทบฝั่ง กวาดล้างทุกสิ่ง ขุนเขาสายน้ำนับหมื่นล้านจะท่องไปอย่างไรสละ ฟังแล้วนำตื่นตะลึงยิ่งนัก ไม่ทราบว่างานบทเพลงนี้คุณชายแต่งเองหรือ"

ฟังเชี่ยวจวินแนะนำแล้ว ส่วนลึกของดวงตาเถาจวินตงก็ฉายความผิดหวัง เห็นฐูหยินคารวะตน จึงรีบคารวะตอบ "พี่สะใภ้พูดเช่นนั้น แสดงว่าเป็นคนรู้ทำงานองเหมือนกัน พี่สะใภ้ชมเกินไปแล้ว น้องชายหรือจะสามารถแต่งบทเพลงอันเยี่ยมยอดที่เปี่ยมด้วยปณิธานเช่นนี้ออกมาได้ เพลงนี้มีชื่อว่า 'ยิ้มเย้ยยุทธจักร' เป็นผลงานของเขียนปรงยา ตอนที่น้องชายได้ยินครั้งแรกก็ตะลึงนึกว่าเป็นบทเพลงของเทพเขียนเสียดีก จึงขอทำนองมาแล้วฝึกบรรเลงอยู่บ่อยครั้ง ถือเป็นการเล่นคลายจิตใจ เมื่อครู่ทำให้พี่สะใภ้ขบขันแล้ว"

ได้ยืมว่าเพลงนี้เถาจวินตงไม่ได้เป็นคนแต่ง หลี่เมิ่งซีจึงผิดหวัง
อย่างยิ่ง ผลงานของเซียนปรงยา เซียนปรงยาเป็นใคร ถูกเรียกขานว่าเซียน
ได้ ทั้งยังแต่งเพลง 'ยืมเยี่ยยุทธจักร' ออกมาเช่นนี้ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าต้อง
เป็นคนบ้านเดียวกับนางแน่นอน!

น่าละอายยิ่งนัก ผู้อื่นทะเลลุมิตีมาก็ได้เป็นเซียน ทว่านางกลับต้อง
หดหัวอยู่ในเรือนปีกตะวันออก ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังเสียได้

เทียบกับผู้อื่นแล้วช่างน่าโมโหยิ่งนัก หลี่เมิ่งซีแอบจดจำฉายา
'เซียนปรงยา' ไว้ วันหน้าให้หลี่ตุ๋ล่งไปสืบดูและขโมยวิชาของอีกฝ่ายมา
ดีกว่า พวกเราก็เปิดร้านยาเหมือนกัน ผู้อื่นเป็นเซียนได้ ต่อให้เราเป็นไม่ได้
อย่างน้อยเป็นอ่องก็ยังมี ฉายา 'อ่องแห่งยา' ก็เท่ดีเหมือนกัน ถึงเวลานั้น
ดูซิว่านางจะเหยียบเซียวจวินให้จมดินได้หรือไม่!

เห็นเซียวจวินกับเถาจวินตงสนทนากัน นางจึงเดินดูอักษรและภาพ
เขียนบนชั้นสองกับจิวชิวและจิวซุนที่รูดตามมาข้างหลัง

ต่างจากภาพขุนเขาและสายน้ำที่ชั้นหนึ่ง เพราะที่ชั้นสองนี้จะเน้น
ภาพคนที่สื่อความหมายมากกว่า ระดับศิลปะก็สูงขึ้นไปอีกชั้น หลี่เมิ่งซีหยุด
อยู่หน้าภาพวาดสตรีภาพหนึ่ง นางไม่มีความรู้เรื่องศิลปะของภาพวาด
เลยแม้แต่หน่อย ทว่าภาพนี้ก็กลับทำให้นางมีอากั้วจากไปมาได้

ภาพนั้นใช้เพียงสีขาวกับสีดำ ใช้เส้นสายง่ายๆ ประกอบเป็นรูปสตรี
ที่ยืนพิงหน้าต่างและมองออกไป นอกจากดอกเบญจมาศหนึ่งดอกที่
นอกหน้าต่างแล้ว พื้นหลังก็ไม่มีอะไรอื่นอีก สีขาวดำเข้มจางสลับกันทำให้
ภาพดูมีมิติชัดเจนและเป็นหนึ่งเดียว เส้นสายละเอียดไหลลื่นต่อเนื่องไม่
สิ้นสุด ภาพวาดง่ายๆ นี้แสดงถึงความอ่อนแอเปราะบาง งดงามเย้ายวน

ของสตรีได้ดียิ่งขึ้น สะท้อนความรู้สึกเอ็นชากับและอ้างว้างได้เป็นอย่างดี
ขณะมองอย่างลึมดัว นางก็ได้ยินเถาจวินตงเอ่ยว่า "พี่สะใภ้ก็ชอบ
ภาพนี้หรือ"

หลี่เมิ่งซีหันกลับมาเห็นเถาจวินตงกับเซียวจวินเดินมาหยุด
ตรงหน้าภาพสตรีนี้เช่นกัน นางจึงหันกลับไปมองภาพแล้วพูด "ใช่
ภาพสตรีของคุณชายหน้าเอ็นผู้นี้ใช้เพียงสีดำกับสีขาว ตัวดเส้นสายง่าย ๆ
เพียงไม่กี่เส้น ในภาพไม่มีคำว่าคุณไปไม่ร่วงเลย แต่กลับชวนให้คนนึกถึง
ปลายฤดูใบไม้ร่วงที่ดอกไม้สีเหลืองโปรยปรายทั่วผืนดิน อากาศหนาวเหน็บ
อ้างว้าง ห่วงคิ้วคนงามฉายความมกลัดกลุ้ม ยิ่งทำให้คนรู้สึกหม่นหมอง
ใช้ว่าไม่บันทึกอนิจจังวิญญูณ ลมประจิมหอบม่านกระพือไหว นางในหอ
ห้องผ่ายผอมกว่าดอกไม้เหลือง ข้าคิดว่าคุณชายหน้าเอ็นผู้นี้ต้องเป็น
ยอดฝีมือด้านการวาดภาพแน่นอน น่าเสียดายที่ข้าไม่มีวาสนาได้พบ"

หลี่เมิ่งซีจับจ้องภาพสตรีตรงหน้าโดยหันหลังให้เซียวจวินกับ
เถาจวินตง ทั้งยังเอ่ยคำพูดยาวเหยียด ฉับพลันนั้นก็รู้สึกว่บรยากาศ
รอบด้านแข็งชะงัก ขนอ่อนบนแผ่นหลังลุกชัน นางหันกลับมาทันที กลับเห็น
เซียวจวินกับเถาจวินตงกำลังจ้องนางอย่างตะลึงงัน

หลี่เมิ่งซีหลังเหวี่ยงเอ็นอย่างห้ามไม่อยู่ นางรู้ระดับฝีมือด้านอักษร
และภาพวาดของตนเองดี โดยเฉพาะการเขียนพู่กันจีน กล่าวด้วยคำพูด
ของจื่อซิวคือไม่ต่างจากไก่เขี่ยนัก ยากนักที่จะเจอภาพวาดที่ทำให้นาง
ประทับใจ ใฝ่ใจเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก จึงแสดงความคิดเห็นออกมา
เป็นครั้งแรก

นางวิจารณ์ผิดไปหรือ!

เห็นเถาจวินตงมองนาง เขากระแอมไอหลายที่ก่อนจะพูด "พีสะไ้
ไม่รู้มาก่อนหรือว่า 'คุณชายหน้าเย็น' ก็คือฉายาของคุณชายรองสกุลเซียว
หรือที่ผู้คนเรียกขานกันว่าพญายมหน้าเย็น"

เห็นหลี่เมิ่งซื่อขึ้นไปเล็กน้อย เถาจวินตงจึงพูดต่อ "หลี่จิ้นถูกผู้คน
เรียกขานว่าปี่ศาจอัจฉริยะ โอิวหยางจู่ชื่อจื่อของสกุลโอิวหยางเป็นคนจาก
สกุลสูงศักดิ์ คุณชายรองสกุลเซียวที่ผู้คนตั้งฉายาว่าพญายมหน้าเย็น
และผู้่น้อย ซึ่งผู้คนเรียกขานรวมกันว่าสี่คุณชายแห่งผิงหยาง ในบรรดา
พวกเรานี้ พีเซียวโดดเด่นด้านอักษรและภาพวาด หลี่จิ้นเชี่ยวชาญด้าน
ความเรียง ฝีมือตีพิมพ์และเดินหมากของพีโอิวหยางเรียกได้ว่าเป็นที่หนึ่ง
ส่วนผู้่น้อยเพียงแค่อชอบบทกลอนและบทเพลงเป็นพิเศษ"

คุณชายหน้าเย็น? พญายมหน้าเย็น...เย็นซาวจริง ๆ ด้วย อยู่ใกล้ใน
รัศมีสามเศียรจะสามารถทำให้คนหนาวตายได้ ฟังคำพูดนี้แล้วหลี่เมิ่งซื่อก็
หันไปมองเซียวจวิน กลับเห็นตาหงส์ของเขาเบิกขึ้นเล็กน้อย และกำลัง
จับจ้องนาง มุมปากขยับนิดๆ เหมือนเจือแววขบขัน

น้อย! หัวเราะเยาะซำรี้! หลี่เมิ่งซื่อหันหน้าไปทางอื่นอย่างปั้งปั้ง
ไม่สนใจเขา!

ก่อนจะได้ยินเถาจวินตงพูดต่อ " 'ใช่ที่ไม่บั่นทอนจิตวิญญาณ
ลมประจิมหอบมากระพือไหว นางในหอห้องผ่ายผอมกว่าดอกไม้เหลือง'
พีสะไ้แค่อ่อยออกมาอย่างไม่ตั้งใจได้ไวยหารที่ไพเราะเช่นนี้ วันนี้ผู้่น้อย
เพิ่งจะตระหนักถึงคำกล่าวที่ว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน ไหนเลย
จะกล้ารับฉายาเซียนแห่งกวีอีกเล่า โดยเฉพาะตั้งแต่เซียนปรุงยาปรากฏตัว
ขึ้นมา ยิ่งทำให้ผู้่น้อยละอายยิ่งนัก ได้ยินน้องหลี่บอกว่ายานปรุงยาผู้่น้อย

ไม่ใช่แค่ยาที่สามารถช่วยคนให้ฟื้นคืนชีพราวพระโพธิสัตว์ที่สามารถ
ชุบชีวิตคนได้เท่านั้น ทว่าบทเพลงที่แต่งยังเป็นหนึ่งไม่มีสองในได้หล้า
เกรงว่าใต้หล้าตอนนี้คงมีเพียงอักษรกับภาพวาดของพี่เขียวและความเรียง
ของน้องหลี่เท่านั้นที่เทียบได้"

เก่งกาจถึงเพียงนี้เขียวหรือ น่าจะได้พบกันสักหน่อย

"หลี่จั้นที่คุณชายเถาพูดถึง ใช่หลี่จั้นที่เป็นที่ปรึกษาของรัชทายาท
หรือไม่"

"ใช่แล้ว ความเรียงของหลี่จั้นผู้นี้อ่านแล้วคล่องปาก แพร่หลาย
ไปทั่วท้องถนน ความสามารถน่าตื่นตะลึงจริงๆ เขาว่างกลยุทธ์ที่สร้าง
ความสงบมั่นคงให้กับบ้านเมือง ผู้คนเรียกขานว่าปีศาจอัจฉริยะ เป็นที่
โปรดปรานของรัชทายาทอย่างมาก เพิ่งเข้ามาเป็นที่ปรึกษาของรัชทายาท
เมื่อไม่นานมานี้เอง"

"เขียนปริญญานี้เป็นสหายรักของหลี่จั้นหรือ ไม่เคยได้ยินชื่อคนผู้นี้
มาก่อน"

"พี่สะใภ้อยู่แต่ในเรือนมิค่อยได้ออกมา ย่อมไม่รู้จักอยู่แล้ว
เขียนปริญญานี้เพิ่งปรากฏตัวเมื่อไม่กี่เดือนก่อน คนผู้นี้แซ่หลี่ ชื่อเมิ่งถาน
เป็นเจ้าของร้านยาชื่อซุน ทั้งยังเป็นน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท คน
ผู้นี้ชอบท่องเที่ยวไปทั่ว ใช้ชีวิตอย่างอิสระในยุทธจักร ไปมาลี้ลับยากจะ
คาดเดา น้องหลี่เองก็มีวาสนาได้พบเขาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น"

พอลำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมาจือซุนก็ตกใจเบิกตากลมโต อ้าปากหว
มองสะใภ้รอง ด้วยนางทราบเรื่องร้านยาชื่อซุนแต่ไม่ทราบเรื่องรัชทายาท
ก่อนจะถูกจือซุนที่มือไวกว่าตัวไว่ก่อน นางเกือบจะเผยพิรุณให้คุณชายรอง

• ขอดึงเทพสมันไพร 3

เห็นเสียแล้ว

อะไรนะ?! นางกลายเป็นเซียนตั้งแต่เมื่อไร แม้แต่เรื่องที่นางสาบาน เป็นพี่น้องกับรัชทายาทยังแพร่ออกไปแล้ว ตัวนางเองกลับเอาแต่ระมัดระวัง ปิดบังเรื่องนี้กระทั่งกับจือซุน!

ต่อให้หลี่เมิ่งซีสูญมเพียงใด ช่วงขณะหนึ่งก็ตั้งสติกลับมาไม่ได้ เห็นสีหน้านางแปลกไป เกาจวินตงจึงถาม "พี่สะใภ้เป็นอะไรไปหรือ"

"ปรุจยาแค่นี้เท่าไรก็ถูกเล่าลือว่าเป็นเซียนแล้วหรือ ขาวลือเหลวไหล ตามท้องถนนเช่นนี้ คุณชายเถาจะเชื่อถ้อยง่าย ๆ ได้อย่างไร"

"ซีเอ้อร์อย่าเสียมารยาท เซียนปรุจยาใช้คนที่เจ้ากับข้าสามารถวิจารณ์ ได้หรือ"

"พี่สะใภ้กล่าวผิดเสียแล้ว บทเพลง 'ยืมเย้ยยุทธจักร' ที่ตั้งดูต่า่าน ขึ้นมาข้างบนเมื่อครูนี่ก็เป็นผลงานของเซียนปรุจยา แล้วจะเรียกว่าขาวลือเหลวไหลได้อย่างไร"

แค่ข้าแสดงความถ่อมตนหน่อยก็ไม่ได้หรือ!

คำพูดของหลี่เมิ่งซีทำให้เซียวจวินกับเกาจวินตงมองนางอย่าง ไม่พอใจราวกับมีศัตรูคนเดียวกัน สบตากับจือซิวแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงหุบปาก อย่างรู้กาลเทศะ

เห็นทุกคนไม่พูดอะไร เกาจวินตงจึงหันไปพูดกับเซียวจวิน "ภาพวาดของพี่เซียววางอยู่ที่นี้มาครึ่งปีแล้ว ผู้น้อยเค้นสมองขบคิดอย่าง เต็มที่กลับคิดไม่ออกว่ามีคำพูดประโยคใดเหมาะสมกับความกลัดกลุ้ม ตรงหว่างคิ้วของคณางม เกรงว่าจะทำลายความหมายของภาพวาดไป จึงลังเลไม่ได้จรดพู่กันเสียที ประโยคนั้นของพี่สะใภ้ที่ว่า 'ใช้ว่าไม่บั่นทอน

จิตวิญญาณ ลมประจิมหอบมาบนกระพือไหว นางในห้องผ่ายผอมกว่า ดอกไม้เหลือง' กลอนสอดคล้องกับภาพวาด ภาพวาดสะท้อนความหมายของกลอน ช่างเข้ากันดูจตุรวิศวรรค์สร้าง พี่เชียว อีกไม่กี่วันก็ถึงเทศกาลฉงหยาง* แล้ว ภาพวาดของพี่เชียวประกอบกับบทกลอนของพี่สะใภ้จะต้องคว่ำรางวัลที่หนึ่งในงานโคลงกลอนเทศกาลฉงหยางแน่นอน ถึงเวลานั้นท่านอย่าลืมหาพี่สะใภ้มาร่วมงานด้วยเล่า"

"งานโคลงกลอนเทศกาลฉงหยาง?" หลี่เมิ่งซีทวนคำอย่างไม่เข้าใจ

"แต่ละปีผู้มีความสามารถในเมืองฉงหยางมักจะอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ ทุกฤดูใบไม้ผลิกับฤดูใบไม้ร่วงจึงจัดงานประชันบทกลอนขึ้น โดยทั่วไปฤดูใบไม้ร่วงจะเลือกช่วงเทศกาลฉงหยาง ทุกคนนัดกันขึ้นเขาชมดอกเบญจมาศ ท่องกลอนแต่งโคลง ทำเช่นนี้ทุกปีจนกลายเป็นธรรมเนียม แต่ละปีล้วนต้องแข่งประชันเพื่อหารางวัลที่หนึ่ง น้องเกาเป็นผู้ได้รับรางวัลที่หนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ซีเออร์ไม่รู้เรื่องเลยหรือ"

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีไม่เข้าใจจึงอธิบายให้นางฟังอย่างใจเย็น แปลกใจว่าด้วยความรู้ความสามารถอย่างนางจะไม่รู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร สุดท้ายเขาจึงได้แต่ถามออกมาอย่างแปลกใจ

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วก็ยิ้มประดักประเดิด "ตอนภรรยาผู้น้อยอยู่บ้านเดิม บิดาสุขภาพไม่แข็งแรงจึงมักต้องช่วยมารดาปรุงอาหารที่มีประโยชน์ให้บิดาอยู่บ่อยๆ น้อยครั้งที่จะออกจากบ้าน จึงไม่เคยได้ยินมาก่อน"

วันนี้คำว่า 'ภรรยาผู้น้อย' ฟังดูบาดหูเป็นพิเศษ เมื่อเหลือบเห็น

* เทศกาลฉงหยาง ตรงกับวันที่เก้าเดือนเก้า สมัยโบราณถือว่าเลขเก้าเป็นเลขหยาง วันที่เก้าเดือนเก้ามีเลขเก้าสองตัวจึงเรียกว่า 'ฉงหยาง' (แปลว่าหยางซ้ำ) คนโบราณถือเป็นเทศกาลมงคล นิยมขึ้นเขาไปดูทิวทัศน์ ชมดอกเบญจมาศ กินขนมฉงหยาง และดื่มสุราดอกเบญจมาศ

สายตาของเถาจวินตงแล้ว ใบหน้าของเซียวจวินก็พลันแดงเป็นดับหมู สีแดงค่อยๆ ไต่ขึ้นมาบนลำคอ เขาจ้องหลี่เมิ่งซีเข้มข้ม ขยับริมฝีปากแต่ไม่ได้ เปล่งเสียงออกมา

เห็นสีหน้าเซียวจวินแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ย้อนคิดถึงคำพูดของตนเองเมื่อ ครูนี ดูเหมือนนางจะไม่ได้พูดอะไรผิดไปนี่นา จึงสบตาเขาอย่างเปิดเผย เฉลี่ยหน้ากับเขา

ใครกลัวใครเล่า!

ทั้งสองจ้องตากันเนิ่นนาน เซียวจวินหมุนตัวกะทันหัน ก่อนจะร้อง สั่งบ่าวชายที่หน้าประตู "เอาพู่กันมา!"

ไม่นานบ่าวชายก็เอาพู่กันกับหมึกมา เซียวจวินใช้พู่กันจุ่มหมึก เดินไปตรงหน้าภาพสตรี เขียนกลอนบทนั้นตรงพื้นที่สี่ขาวบริเวณมุม ขวาล่าง... 'ใช่ว่าไม่บันทึกอนิจตวิญญาน ลมประจิมหอบมาจนกระพือไหว นางในหอห้องฝ้ายผอมกว่าดอกไม้เหลือง'

ประโยคสั้นกระชับไม่กี่ประโยค ทว่ากลับแข็งแกร่งพลัง เส้นสาย ลวดเฉวียน ตรงจุดที่พู่กันจรดลงไปเหมือนเป็นการเพิ่มดอกไม้ให้ผ้าดิน แพรงดงามยิ่งกว่าเดิม หลี่เมิ่งซีกับเถาจวินตงเห็นแล้วจึงอดชื่นชมไม่ได้ แต่เห็นตัวหนังสือที่เซียวจวินลงไว้ท้ายประโยคแล้ว ทุกคนต่างก็ปาก อ้าตาค้าง

'ภรรยาข้าหลี่เมิ่งซี'

มีการลงชื่อเช่นนี้ด้วยหรือ!

มีต่างจากการปิดป้ายบนศีรษะนาง หลีเมิ่งซีเห็นแล้วจึงลอบโมโหมองเชียวจวินอย่างไม่พอใจ

เห็นสายตากรุ่นโกรธคู่นั้นแล้ว เป็นครั้งแรกที่นางแสดงอารมณ์ที่ต่างออกไปต่อหน้าเขา ทำให้เชียวจวินอารมณ์ดีอย่างมาก มุมปากยกขึ้นน้อยๆ ฉีกยิ้มจางๆ ให้นาง

ต้องยอมรับว่ารอยยิ้มของเชียวจวินทำให้คนคลั่งไคล้ตายได้ หลีเมิ่งซีจิตใจว่าวุ่น ไม่กล้าเอาความเรื่อง 'สิทธิ์ในชื่อ' ของตนอีก เพียงหันไปมองภาพวาดบนผนัง

คุณชายรองสกุลเชียวผู้นี้แต่งภรรยาแล้ว อีกทั้งเรื่องการแต่งงานเสริมมงคลก็กลายเป็นเรื่องที่ถูกเล่าลือในเมืองผิงหยาง บัดนี้เขากลับใช้คำว่า 'ภรรยา' กับ 'ภรรยาผู้น้อย' คนหนึ่ง คุณชายรองสกุลเชียวผู้นี้คิดจะทำอะไรกันแน่ ภาพนี้ยังจะนำไปแสดงในงานโคลงกลอนเทศกาลของหยางได้อีกหรือ เถาจวินตงเหลือบมองบริเวณที่เชียวจวินลงชื่อ จากนั้นก็มองเขาอย่างเคลือบแคลง

คุณชายรองสกุลเชียวผู้นี้ยามอยู่ในแวดวงการค้าไม่เคยไว้หน้าผู้ใด ผู้คนล้วนเรียกขานว่าพญายมหน้าเย็น ตอนนี้นี้คงไม่คิดจะทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม ยกภรรยาผู้น้อยขึ้นข่มภรรยาเอกกระมัง! กำลังจะเอ่ยปากเตือนสติ เหลือบเห็นแผ่นหลังของหลีเมิ่งซีแล้วจึงหุบปากลง

ทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรมเพื่อสตรีที่เปี่ยมด้วยความสามารถและพรสวรรค์ รูปโฉมงดงามไม่มีใครเหมือนเช่นนี้สักครั้งก็นับว่าคุณค่าแล้ว

เถาจวินตงคิดไปมากมายโดยที่ไม่รู้ว่า 'ภรรยาผู้น้อย' ตรงหน้านี้

ก็คือ 'ภรรยาเอก' จริงๆ ของเซียวจวิน

เจียบไปครู่ใหญ่ เถาจวินตงจึงกระแอมไอเอ่ยว่า "พี่เซียวมาวันนี้ ข้างบั้งเอิญยิ่งนัก ข้ากับน้องรักหลี้จั้นนัดกันไว้วันนี้ว่าจะหาหรือเรื่องงาน โคลงกลอนเทศกาลขงหยาง ดูเวลา น้องหลีน่าจะใกล้มาถึงแล้ว หลายวัน ก่อนน้องหลี้ยังบ่นถึงพี่เซียวอยู่เลย บอกว่าตั้งแต่ท่านหายดีก็ไม่ค่อย ออกจากบ้าน นัดท่านหลายครั้งลี้วนคลาดกันไปทุกที เชื่อเชียมมีผู้พบกัน โดยบังเอิญ วันนี้พี่เซียวอย่าเพิ่งไปเลย ประเดี๋ยวน้องชายจะส่งคนไปเชิญ พี่โอวหยางมาด้วย วันนี้พวกเราสี่พี่น้องไม่เมาไม่เลิกรา"

หลี้จั้นจะมา?! หลี้เมิ่งซีที่หันหลังขึ้นชมภาพวาดบนผนังอยู่ฟังคำพูด ของเถาจวินตงแล้ว ร่างกายก็สั่นสะท้าน

แม้ตอนนี้นางแต่งกายเป็นสตรี แต่หากพบหน้ากันจริง จะรับรองได้ หรือว่าหลี้จั้นจะแยกแยะไม่ได้ว่านางคือเจ้าของร้านยาอู่ทุน

แม้วันนี้จะแยกแยะไม่ได้ แต่นานวันเข้า หากย้อนคิดดูหลี้จั้นจะ ไม่สงสัยหรือ

เหลือบมองจื่อซิวแวบหนึ่ง เห็นนางกำลังมองตนอย่างทำอะไรมองถูก หน้าผากของหลี้เมิ่งซีก็มีเหงื่อเย็นผุดซึมออกมา

จื่อซุนเห็นหลี้เมิ่งซีมีสีหน้าผิดปกติจึงเอ่ยถาม "สะใภ้รอง ท่านเป็น อะไรไปเจ้าคะ"

คำพูดของจื่อซุนทำให้เซียวจวินกับเถาจวินตงหันไปมองหลี้เมิ่งซี พร้อมกัน

เห็นทั้งสองมองมา หลี้เมิ่งซีจึงเกิดความคิดในใจ ใช้นิ้วนอนกดขมับ พลางพูดเสียงค่อย "คุณชายรอง คงเพราะออกมานาน ภรรยาผู้น้อยรู้สึก

เวียนศิริชะ"

"ซีเออร์เหนื่อยแล้วหรือ"

"ภรรยาผู้น้อยอยากขอตัวก่อน คุณชายรองกับคุณชายเถาโปรดอภัยด้วย" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็ยกกายให้ทั้งสอง เห็นเซียวจวินมองนาง ไม่รอให้เขาพยักหน้า นางก็ให้จื่อชิวประคองแล้วเดินไปที่ประตูช้าๆ นางกังวลจริงๆ ว่าสองคนนี้จะไม่ยอมให้นางจากไป

เซียวจวินมองหลี่เมิ่งซีอย่างเป็นห่วง พวกเขาออกมานานแล้วจริงๆ

ฟังคำพูดของเถาจวินตง เดิมทีก็ไม่อยากพบหลี่จั้นน้อยอยู่แล้ว เซียวจวินกำลังคิดว่าจะบายเบี่ยงอย่างไรดี เห็นหลี่เมิ่งซีเป็นเช่นนี้จึงรีบประสานมือกับเถาจวินตง "ไม่ปิดบังน้องรัก ฮูหยินป่วยมานานและเพิ่งหายดี ร่างกายยังคงอ่อนแออยู่ ทั้งออกมานานแล้ว คิดว่าร่างกายคงมีไม่พอเสียแล้ว น้องชายเชื่อเชิญด้วยไมตรี พี่ชายขอรับไว้ด้วยใจ แต่วันนี้ต้องขอตัวก่อน เราพี่น้องยังมีเวลาสนทนากันอีกมาก"

ได้ยินคำพูดเซียวจวินแล้ว เถาจวินตงก็ผิดหวังอย่างมาก เขามองแผ่นหลังของหลี่เมิ่งซีแล้ว แวบแรกก็เห็นนางเขาตกตะลึงในความงาม กิริยาวาจาสูงส่งของนางทำให้เขารู้สึกเลื่อมใส ครั้นเห็นนางเป็นเช่นนี้ จึงกลืนคำพูดที่จะตำหนิเซียวจวินว่าเห็นสตรีดีกว่าสหายกลับลงไป แล้วพยักหน้าอย่างจนใจ "วันนี้ปล่อยพี่เซียวไปชั่วคราว วันหน้าทานกับข้าต้องเมากันสักครั้งเล่า"

"ได้!" เซียวจวินรับคำ ก่อนจะหมุนตัวไล่ตามหลี่เมิ่งซีไป เถาจวินตงก็ตามออกมาส่งด้วย

หลี่เมิ่งซีให้จื่อชิวประคอง สามนายบ่าวออกมาจากประตู มองไป

ไกลๆ เห็นเขียวชยาเตรียมรถม้าไว้ริมถนนฝั่งตรงข้ามแล้ว นางก็ก้าวลงจากบันไดช้าๆ แล้วเดินไปที่รถม้า

พลันรู้สึกว่ามีจ๊อชิวบีบมือแน่นและพูดเสียงค่อย "สะใภ้รอก คุณชายหลีมาแล้ว พวกเรา..." จ๊อชิวพูดด้วยใบหน้าที่ซีดขาวเล็กน้อย

มองตามสายตาของจ๊อชิวไปนางก็เห็นหลีจั้นควมม้าเร็วมุ่งหน้ามายังร้านขายภาพ เขาหยุดข้างทางและลงจากม้า ก่อนจะส่งเชือกบังเหียนในมือให้บ่าวชายข้างกาย จัดเสื่อผ้าและหมวกให้ดี จากนั้นจึงเดินตรงมาทางนี้

หลีเม็งซีตบมือจ๊อชิวเบาๆ บอกให้นางสุขุม ก่อนที่นางจะเหยียดกายตรงแล้วให้จ๊อชิวประคอง นางหันหน้าไปทางหลีจั้นและเดินต่อไปยังรถม้า

ขณะที่ใกล้จะผ่านข้างกายหลีจั้นไปพลันเห็นเขาประสานมือ ทำเอาจ๊อชิวตกใจจนวิญญูณหลุดลอย กำลังจะหลุดพูดอะไรก็ได้ยินหลีจั้นพูดว่า "พี่เขียว ไม่พบกันนาน เชื้อเชิญมิสู้พบกันโดยบังเอิญจริงๆ!"

เห็นหลีจั้นทักทายเขียวจวันที่ตามออกมา จ๊อชิวจึงใช้มือซ้ายกอดหน้าอก ลอบพ่นลมหายใจ สองนายบ่าวค่อยๆ เดินผ่านข้างกายหลีจั้นไป เสียงทักทายของเขียวจวันดังขึ้นข้างหลัง "น้องหลี ไม่พบกันนาน..."

หลังคารวะเขียวจวันแล้ว หลีจั้นพลันตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง คนที่เดินผ่านเขาไปเมื่อครู่นี้ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคย เขาหันกลับไปทันใดทว่าเห็นเพียงหลีเม็งซีกับจ๊อชิวที่ขึ้นรถม้าไปแล้ว ม่านรถถึงตัวลงช้าๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)